

“...uansett hvilken del vi har i dette foretagendet, så er det vi alle som arbeider for, lengter etter, strever for og bønnfaller om en fremskynding av den forvandling av menneskeheten som Bahá'u'lláh så for seg. ”

Budskap fra
Det Universelle Rettferdighetens Hus

Innhold

Til verdens bahá'ier Det Universelle Rettferdighetens Hus, 1. januar 2011	side 2
Til konferansen for de kontinentale rådgiverne Det Universelle Rettferdighetens Hus, 28. desember 2010	side 4
Ridván Budskap til verdens bahá'ier Det Universelle Rettferdighetens Hus, Ridván 2010	side 29

DET UNIVERSELLE RETTFERDIGHETENS HUS

1. januar 2011

Til verdens bahá'íer

Inderlig elskede venner!

1 De siste fem dagene har de kontinentale rådgiverne vært samlet til en konferanse i Det hellige land, der fremgangen for den guddommelige plan har vært gjenstand for oppriktig rådslagning som var preget av innsikt og klarsyn og samtidig var velfundert og preget av tillit. Det som skapte fryd og glede ved denne sammenkomsten, som nå nærmer seg sin avslutning, var de levende beretningene om tallrike bravader, bedrifter som sikret at Femårsplanens mål så overraskende ble nådd ett år tidligere enn tenkt. Det er vanskelig å uttrykke i ord hvor mye kjærlighet til dere som er blitt vist i løpet av disse få, flyktige dagene. Vi priser Gud for at han har oppreist et så dyktig samfunn, og takker ham for at han har frigjort deres vidunderlige potensialer. Det er dere som presenterer troens sannheter og hjelper sjeler til å anerkjenne Den Velsignede Skjønnhet, det være seg ved felles innsats eller gjennom egne bestrebelser. Det er dere som i titusenvis tjener som veiledere i studiesirkler overalt hvor mottageligheten blir tent. Det er dere som uten selviske tanker sørger for åndelig undervisning av barn og vennskapelig samvær for juniorungdom. Det er dere som ved å besøke andres hjem og invitere andre hjem knytter åndelige slektskapsbånd som fostrer en følelse av fellesskap. Det er dere som, når dere kalles til å tjene i institusjoner og innenfor Sakens organer, ledsager andre og gleder dere over det de oppnår. Og uansett hvilken del vi har i dette foretagendet, så er det vi alle som arbeider for, lengter etter, strever for og bønnfaller om en fremskynding av den forvandling av menneskeheten som Bahá'u'lláh så for seg.

2 Nå er det en ny femårshorisont som kaller, rik på varsler og tegn. Grunntrekkene i planen, som vil begynne ved ridván, er angitt i et brev som vi stilet til rådgiverkonferansen under åpningssesjonen, og som ble oversendt til nasjonale åndelige råd samme dag. Vi håper at dere vil kunne studere det med ettertanke,

ved siden av budskapet vi stilet til dere ved ridván 2010, ved sammenkomster av alle slag – det være seg på nasjonalt, regionalt eller område-nivå, i lokalsamfunn, nabolag og landsbyer, eller hjemme. Vi er sikre på at gjennom rådslagningene om planen dere deltar i, vil deres forståelse bli dypere, og at i bevisstheten om de åndelige krefter som støtter dere, vil dere bestemme dere for å gjøre dette globale foretagende til et personlig anliggende og bli like opptatt av menneskefamiliens velvære som for deres nærmeste slekts vedkommende. Det gleder oss stort at så mange sjeler rundt om i bahá'í-samfunnet er rede til å utmerke seg på denne måten. Men enda mer tilfredsstillende enn dette er den sikre kunnskapen om at i de neste fem årene vil det bli vunnet seire av ungdom og voksne, menn og kvinner, som nå kan være fullstendig uvitende om Bahá'u'lláhs komme, enn si den "samfunnsbyggende kraften" i hans tro. For dere eier et mektig redskap for å gi menneskehetens store masser åndelig styrke til å ta styring med deres egen skjebne, et redskap som er herdet i erfaringens smeltedigel. Dere kjenner Bahá'u'lláhs budskap godt og har hørt det klart og tydelig: "Jeg er visdommens sol og kunnskapens osean. Jeg oppmuntrer de svake og gjenoppvekker de døde. Jeg er ledelsens lys som opplyser veien. Jeg er den kongelige falk på den allmektiges arm. Jeg folder ut de slepende vingene på enhver vingebrutt fugl og sender den av sted på dens flukt."

Våre stadige bønner er med dere alle.

Det Universelle Rettferdighetens Hus (sign.)

DET UNIVERSELLE RETTFERDIGHETENS HUS

28. desember 2010

Til konferansen for de kontinentale rådgiverne

Inderlig elskede venner!

1 Det er gått femten år siden vi, ved en anledning som denne, gav gruppen av rådgivere samlet i Det hellige land den første antydning om kursen som bahá'í-samfunnet ville måtte slå inn på dersom det skulle påskynde sin todelte utvidelses- og befestelsesprosess – en kurs som dets oppsamlede erfaring hadde forberedt det til å følge i trygg forvissning. Det er ikke nødvendig å kommentere avstanden som er tilbakelagt i løpet av et kort halvannet tiår. Merittlisten taler for seg. I dag inviterer vi dere til å begynne å rådslå om neste fase i det store foretagende som bahá'í-verdenen er i gang med, en fase som vil strekke seg fra ridván 2011 til ridván 2016 og utgjøre den første av to femårsplaner på rad som vil nå sitt høydepunkt ved hundreårsminnet for begynnelsen på troens formingstid. I de kommende dager ber vi dere om å utforme en klar forestilling om hvordan rådgiverne og deres hjelperådsmedlemmer vil hjelpe samfunnet å bygge på dets ekstraordinære prestasjoner – å utvide til andre virksomhetsfelt den læringsmåten som så unektelig er kommet til å karakterisere samfunnets undervisningsinnsats, å tilegne seg evnen som er nødvendig for med en høy grad av innbyrdes sammenheng å anvende redskapene og metodene det så omhyggelig har utviklet, og å øke tallet på dem som flere enn noen gang før er seg troens visjon bevisst og så flittig bestreber seg på å gjennomføre sitt gudgivne oppdrag.

2 I vårt ridván-budskap for inneværende år beskrev vi dynamikken i læringsprosessen som gjennom fire globale planer på rad jevnt og trutt har akselerert og økt vennenes evne til å handle på grasrotnivå. Fra dette utsiktspunktet åpner det seg vyer som virkelig er formidable. Med over 350 000 sjeler verden over som har fullført det første instituttkurset, har det skjedd en merkbar stigning i kapasiteten til å danne et livsmønster som utmerker seg ved sin gudhengivne karakter. Under ulike forhold og i alle

verdensdeler slutter grupper av troende seg til andre i bønn og vender hjertet til sin skaper i tilbedelse, idet de søker hjelp hos de åndelige krefter som virkningsgraden i deres individuelle og kollektive innsats avhenger av. Det har skjedd en tilnærmet dobling i tilgangen på lærere for bahá'í barneklasser i løpet av en femårsperiode, og dette har økt det samlede antall til 130 000 og gjort det mulig for samfunnet å gi et helhjertet svar på de unges åndelige lengsler. En seksfoldig økning i samme periode i kapasiteten til å hjelpe juniorungdom til å navigere gjennom et så avgjørende stadium i livet gir en pekepinn om engasjementsnivået overfor denne aldersgruppen. Overalt finner enn videre et betydelig antall venner seg rede til å innlede samtaler med folk fra ulike bakgrunner og med ulike interesser og sammen med dem å begi seg inn i en virkelighetsutforskning som gir opphav til en delt forståelse av de krav som denne perioden i menneskenes historie stiller, og av måten de kan behandles på. Den systematiske forfleringen av kjerneaktiviteter verden over, med ikke mindre enn en halv million kjente deltagere på et gitt tidspunkt, er tilført kraft gjennom innsatsen fra bortimot 70 000 venner som er kompetente til å tjene som veiledere for studiesirkler.

3 I systemet som på denne måten er skapt for å utvikle de menneskelige ressurser i Det Største Navns samfunn, besitter dette et redskap med ubegrensede muligheter, slik vi gjorde det klart i vårt ridván-budskap. I et bredt mangfold av forhold er det i praktisk talt alle områder mulig for en voksende kjerne av individer å sette i gang en bevegelse mot en ny verdensorden som mål. For et tiår siden, da vi innførte område-begrepet – et geografisk konsept som var ment å gjøre det lettere å gjøre seg tanker om troens vekst – gav vi en skisse av fire grove stadier langs veien for dens utvikling. Etter hvert som bahá'í-samfunnet gikk i gang med å gjennomføre planens anvisninger, viste denne skissen seg å være umåtelig nyttig ved å forme og definere det som egentlig er en vedvarende prosess. Den rikelige erfaringen som siden er vunnet, setter nå de troende i stand til å forestille seg en befolknings bevegelse, drevet frem av økende åndelige krefter, som et rikt og dynamisk sammenhengende hele. En kort gjennomgang av prosessen som utspiller seg i et område, vil – selv om den er velkjent for dere alle – tjene til å understreke dens grunnleggende organiske natur.

ET VEKSTPROGRAM

4 Hvordan vekstprosessen begynner i et område, er uvegerlig bestemt av anledningene som gir seg ut fra de personlige omstendighetene for de troende som er med i begynnelsen – eller kanskje for en enslig hjemmefrontpioner – til å innlede meningsfylte og klare samtaler med lokale beboere. En studiesirkel sammensatt av noen få venner eller kolleger, undervisningstimer tilbudt flere barn i nabolaget, en gruppe dannet for juniorungdom etter skoletid, en andaktssamling holdt for familie og venner – hver av disse kan tjene som en spore til vekst. Det som deretter skjer, følger ingen forutbestemt kurs. Forholdene kan berette at én kjerneaktivitet gis forrang, så den forfleres i raskere takt enn de andre. Det er like sannsynlig at alle fire ville skride frem i sammenlignbart tempo. Besøkende team kan bli bedt om å sette fart i de nystartede aktivitetene. Men resultatet må bli det samme, uansett detaljer. Innenfor hvert område må den oppnådde sammenheng mellom kjerneaktivitetene være slik at man ut fra helheten kan oppfatte et begynnende program for vedvarende utvidelse og befestelse av troen. Det vil si at uansett hvordan andaktssamlinger, barneklasser og juniorungdomsgrupper blir kombinert, og uansett hvor fåtallige de er, så opprettholdes de av dem som gjennomgår sekvensen av instituttkurs og fullt og helt går inn for visjonen om individuell og kollektiv forvandling som de virker for å fremme. Denne første strømmen av menneskelige ressurser inn på feltet for systematisk handling markerer den første av flere milepæler i en bærekraftig utviklingsprosess.

5 Alle institusjoner og organer som virker for målet i den nåværende serien av verdensplaner, trenger å opptre så raskt og smidig som fødselen av en slik dynamisk prosess krever – men ingen trenger det mer enn hjelperådsmedlemmene. Å hjelpe vennene til å danne seg et bilde av denne første viktige milepælen og de mange måter den kan nås på, står sentralt i virksomheten for ethvert hjelperådsmedlem og for et økende antall av vedkommendes assistenter. Her, som i alt sitt arbeid, må de vise vidsyn og skarpsindighet, smidighet og rådsnarhet. De bør stå skulder ved skulder med vennene, støtte dem gjennom deres kamper og ta del i deres gleder. Noen av disse vennene vil bevege seg raskt til aktivitetenes forreste linje, mens andre vil gå mer prøvende frem; alle trenger likevel støtte og oppmuntring, ikke bare i abstrakt form, men basert på det intime kjennskap som man bare

tilegner seg ved å arbeide side ved side på tjenestefeltet. Å ha tro på kapasiteten hos enhver som viser et ønske om å tjene, vil vise seg helt nødvendig for innsatsen fra dem som skal stimulere de troende til å delta helljertet i planen. Ubetinget kjærlighet fri for autoritær faderlighet vil være uunnværlig om de skal hjelpe til med å omgjøre nøling til mot født av tillit til Gud og forvandle en lengsel etter spenning til et engasjement for langsiktig handling. Rolig besluttsomhet vil være helt nødvendig når de bestreber seg på å vise hvordan hindringer kan gjøres til et springbrett for fremgang. Og å være rede til å lytte, med skjerpet åndelig oppfatningsevne, vil være uvurderlig for å identifisere sperrer som kan hindre noen av vennene i å forstå at forenet handling er absolutt nødvendig.

ØKENDE INTENSITET

6 Det er viktig å merke seg at mens et vekstprogram er under utforming, begynner en gryende samfunnsånd å påvirke begivenhetenes gang. Hva enten aktiviteter blir spredt over hele området eller konsentrert i én landsby eller ett nabolag, karakteriseres vennenes innsats av en følelse av å ha felles mål. Uansett hvilket organiseringsnivå som tjente til å kanalisere de tidlige manifestasjonene av denne ånden, så gjør den systematiske, samordnede forfleringen av kjerneaktiviteter det nødvendig å snart nå høyere nivåer. Gjennom forskjellige forholdsregler gis aktivitetene mer struktur, og initiativ, som før i stor utstrekning ble formet av enkeltpersoners vilje, gis nå et kollektivt uttrykk. Et koordinatormannskap utpekt av instituttet kommer på plass – for studiesirkler, for juniorungdomsgrupper og for barneklasser. Det kan være grunner til å la utpekingen skje i hvilken som helst rekkefølge. Intet mindre enn en skarp oppmerksomhet overfor omstendighetene ute i marken bør bestemme denne avgjørelsen, for det er ikke tale om å følge et sett med fremgangsmåter, men om utviklingen i en pedagogisk prosess som har begynt å vise sitt potensial til åndelig styrking av et større antall personer.

7 Parallelt med opprettelsen av mekanismer til støtte for instituttprosessen tar andre administrative strukturer gradvis form. Fra noen få troendes leilighetsvise møter trer det frem regelmessige drøftinger i en voksende kjernegruppe av venner opptatt av å kanalisere et økende forråd av kraft inn på tjenestefeltet. Etter hvert som vekstprosessen fortsetter å skyte fart, vil en slik ordening til sist

ikke strekke til for å tilfredsstillere kravene til planlegging og beslutning; det nedsettes en områdeundervisningskomité, og refleksjonsmøter holdes i faste former. I felles samhandling mellom komiteén, instituttet og hjelperådsmedlemmene blir et fullt utarbeidet opplegg for samordningen av aktiviteter satt i gang – med all den iboende kapasitet som skal til for å underlette en effektiv flyt av veiledning, midler og informasjon. Ved denne tid vil områdets vekstprosess samsvare med rytmen etablert av tydelige utvidelses- og befestelsesykluser som utfolder seg uten opphør, avbrutt hver tredje måned av et møte for refleksjon og planlegging.

8 Her er det igjen opp til hjelperådsmedlemmene og andre relevante institusjoner og organer, som det regionale råd og instituttstyret, å sikre at administrative strukturer under utforming i området antar de nødvendige kjennetegn. Spesielt er den kurssekvensen vi har anbefalt til bruk ved institutter overalt, og som så effektivt underletter den pågående forvandlingsprosessen, utformet for å skape et miljø som på en og samme tid bidrar til allmenn deltagelse og til gjensidig støtte og bistand. Hvordan forbindelsene er mellom individer i dette miljøet, der alle anser at de vandrer sammen på tjenestens sti, ble kort forklart i vårt ridvån-budskap. Vi pekte også på at et slikt miljø ikke er uten sine virkninger på troens administrative anliggender. Etter hvert som et økende antall troende deltar i undervisnings- og administrasjonsarbeidet og gjør det med en ydmyk læringsholdning, bør de komme til å betrakte enhver oppgave, enhver samhandling, som en anledning til å arbeide sammen for fremgang og til å ledsage hverandre i sin innsats for å tjene Saken. På denne måten vil tilskyndelsen til å over-instruere bli dempet. På denne måten vil man unngå tendensen til å redusere en kompleks forvandlingsprosess til overforenklede trinn som innbyr til opplæring pr. håndbok. Separate handlinger settes inn i en sammenheng, og selv det minste trinn gis mening. De åndelige krefters virksomhet på tjenestens arena blir stadig tydeligere, og vennskapsbånd, som er så viktige for et sunt vekstmønster, blir hele tiden styrket.

9 I dette landskapet med prosesser i utvikling, fremvoksende strukturer og varig fellesskap, representerer øyeblikket som er kommet til å bli kjent som “igangsettelsen” av et intensivt vekstprogram, en bevisst erkjennelse av at alle elementer som er

nødvendige for å påskynde troens utvidelse og befestelse, ikke bare er til stede, men også fungerer med en tilstrekkelig grad av effektivitet. Det signaliserer modningen av et stadig voksende, selvoppholdende system for den åndelige oppbyggelsen av en befolkning: en stadig strøm av venner fortsetter gjennom opplæringsinstituttets kurser og deltar i de tilsvarende aktiviteter, noe som i sin tur tjener til å øke tallet på nye rekrutter til troen, hvorav en betydningsfull prosentdel uvegerlig går inn i instituttprosessen og garanterer at systemet utvides. Dette utgjør enda en milepæl som med tiden må nås av vennene som bestreber seg i hvert område.

10 Ved å gjenta her mye av det vi har uttalt ved tidligere anledninger, håper vi å innprente overfor dere hvor lett det er å nærme bevegelsen i en befolkning som er inspirert av Sakens hensikt og prinsipper, når den ikke gjøres til gjenstand for utenforliggende komplikasjoner. Vi har ingen illusjoner om at veien som så summarisk er skissert ovenfor, er problemfri. Fremgang oppnås gjennom samspillet mellom motsetningene krise og seier, og tilbakeslag er ikke til å unngå. Fallende deltagelse, et avbrudd i aktivitetssyklusene, et forbigående brudd i enhetens bånd – dette er noen av de myriader av utfordringer man kan måtte takle. Ikke sjelden vil veksten i menneskelige ressurser eller evnen til å mobilisere dem være utilstrekkelig overfor de krav som en rask utvidelse stiller. Å påtvinge prosessen formler vil likevel ikke resultere i et vekstmønster kjennetegnet av den ønskede likevekt. Midlertidige ubalanser i fremgangen for ulike aktiviteter er en del av prosessens natur, og de kan justeres over tid, dersom de behandles med tålmodighet. Å redusere én blomstrende aktivitet på basis av teoretiske oppfatninger om hvordan balansert vekst kan oppnås, viser seg ofte å være kontraproduktivt. Selv om vennene i et område meget vel kan dra nytte av erfaringen gjort av dem som alt har opprettet det nødvendige handlingsmønster, er det bare gjennom fortsatt handling, refleksjon og rådslagning fra deres side at de vil lære å lese sin egen virkelighet, se sine egne muligheter, gjøre bruk av sine egne ressurser og reagere på det som kommende utvidelse og befestelse i stor skala vil kreve.

11 I dag er det rundt 1 600 områder i verden der vennene har lyktes i å skape et handlingsmønster forbundet med et intensivt vekstprogram. Selv om denne prestasjonen er betydelig, kan den på ingen måte betraktes som høydepunktet i den prosessen som har

skutt fart i hvert område. Nye læringsfronter er nå åpne for vennene, som bes om å vie sine krefter til å skape pulserende samfunn som vokser i størrelse og i stadig større grad gjenspeiler Bahá'u'lláhs visjon for menneskeheten. Det vil også være nødvendig for slike områder å fungere som reservoarer med potensielle pionerer som kan bli sendt til område etter område, hovedsakelig på hjemmefronten, og spre de første stråler fra hans åpenbarings lys i noen av dem og styrke troens nærvær i andre, og dermed sette alle i stand til å bevege seg hurtig fremover til den første milepælen langs utviklingsveien, eller forbi den. Med dette i tankene vil vi ved ridván 2011 rette en appell til Det Største Navns samfunn om i løpet av de neste fem år å høyne det samlede antall områder med et pågående vekstprogram, uansett intensitet, til 5 000, omtrent en tredjedel av alle nåværende områder i verden.

FREMSKYVING AV FRONTENE INNENFOR LÆRING

12 Det vi har beskrevet i de foregående avsnitt og i så mange budskap i løpet av det siste halvannet tiår, kan best betraktes som den hittil siste måten i en serie av måter å nærme seg bahá'í-samfunnets vekst på, der hver måte passer for særskilte historiske omstendigheter. Denne guddommelig fremdrevne vekstprosessen ble satt i gang av gløden som ble frembragt i troens vugge for over hundre og seksti år siden da tusener besvarte innbydelsen til en ny dag, og det ble satt fart i den ved de tidlige troendes innsats for å bringe Bahá'u'lláhs budskap til naboland i Østen og til spredte lommer i Vesten. Den fikk mer struktur gjennom Den Guddommelige Plans Tavler åpenbart av 'Abdu'l-Bahá og økt fremdrift i takt med at vennene spredte seg systematisk over kloden under Beskytterens ledelse for å opprette små sentre for bahá'í-aktivitet og reise de første av administrasjonsordningens søyler. Den økte sin styrke i verdens landlige områder da menneskemasser ble beveget til å slutte seg til troen, men sakket betraktelig på farten da vennene bestrebet seg på å oppdage strategier for å holde utvidelse og befestelse i stor skala ved like. Og i femten år har den nå jevnt og trutt økt farten siden vi ved Fireårsplanens begynnelse appellerte til bahá'í-verdenen om å systematisere undervisningsarbeidet på grunnlag av erfaringen den hadde vunnet gjennom tiår med vanskelig, men uvurderlig læring. Få vil unnlate å innse at den nåværende tilnærmingen til vekst, selv så effektiv den er, må utvikle seg enda videre i kompleksitet og raffinement

når den først har slått rot i et område og stadig tydeligere viser den “samfunnsbyggende kraft” som er en del av troens natur.

13 Hvor ofte oppmuntret ikke den elskede Beskytteren vennene, under henvisning til utviklingen av verdens bahá'í-samfunn, til å forbli besluttsomme i sitt forsett og holde ut i sine bestrebelser. “Uten å la seg avskrekke eller forferde fortsetter de fremover,” merket han seg tilfreds, “i bevissthet om sitt høye kall og i tillit til den samfunnsbyggende kraft som deres tro besitter; de bestreber seg på å utforme og fullkommengjøre de nødvendige hjelpemidler som Bahá'u'lláhs spirende verdensorden kan modnes og utvikles innenfor.” “Det er denne byggeprosessen,” påminte han dem, “så langsam og uanselig, som utgjør det eneste håp” for en desillusjonert menneskehet. Ut fra hans skrifter er det klart at denne prosessen vil fortsette å øke i omfang og innflytelse, og at administrasjonsordningen med tiden vil vise “sin evne til ikke alene å bli betraktet som kjernen i, men som selve mønsteret for den nye verdensorden”. “I en verden som har fått svekket strukturen i sine politiske og sosiale institusjoner, som ikke ser klart lenger, som er forvirret i sin samvittighet, hvis religiøse systemer er tappet for saft og kraft,” hevdet han så ettertrykkelig, er “dette helbredende middel, denne surdeig, denne sammenføyende kraft, intenst levende og altgjennomtrengende,” i ferd med å “ta form,” den “utkrystalliserer seg i institusjoner” og “mobiliserer sine styrker”.

14 Det som her bør være klart, er at dersom administrasjonsordningen skal tjene som et mønster for fremtidens samfunn, så må samfunnet den utvikler seg innenfor, ikke bare tilegne seg evnen til å håndtere stadig mer komplekse krav av materiell og åndelig art, men også få et større og større omfang. Hvordan kan det vel være annerledes? Et lite samfunn der medlemmene er forenet av felles oppfatninger om tro, er kjennetegnet ved sine høye idealer, er dyktige til å håndtere sine anliggender og ivareta egne behov og kanskje deltar i atskillige humanitære prosjekter – et slikt samfunn som dette, som er i fremgang, men i behagelig avstand fra den virkelighet som storparten av menneskeheten opplever, kan aldri ha håp om å tjene som mønster for omstruktureringen av hele samfunnet. At verdens bahá'í-samfunn har klart å unngå selvtilfredshetens farer, er en kilde til varig glede for oss. Samfunnet har faktisk god kontroll med sin utvidelse og befestelse. Å administrere sakene for et yrende

antall mennesker i landsbyer og byer rundt om i verden, å løfte banneret for Bahá'u'lláhs verdensorden høyt nok til at alle kan se det – det er likevel fortsatt et fjerntliggende mål.

15 I dette ligger derfor utfordringen som må møtes av dem som befinner seg fremst i den læringsprosess som vil fortsette sitt fremskritt i løpet av neste plan. La derfor vennene, overalt der et intensivt vekstprogram er opprettet, ikke spare seg noen anstrengelse for å øke deltakelsesnivået. La dem anspenne seg til det ytterste for å sikre at systemet som de så møysommelig har oppført, ikke begrenser seg til seg selv, men utvider seg i tiltagende grad for å favne flere og flere mennesker. La dem ikke tape av syne den bemerkelsesverdige mottageligheten de fant – ja, den ivrige forventningsfølelsen som ventet dem – etter hvert som de vant tillit til sin evne til å omgås mennesker fra alle samfunnslag og samtale med dem om Bahá'u'lláhs person og hans åpenbaring. La dem holde fast ved overbevisningen om at en direkte presentasjon av troen kan gi varige resultater når gjennomføringen skjer med tilstrekkelig dybde og styrkes av en sunn tilnærming til befestelse. Og la dem ikke glemme fortidens lærdom som ikke etterlot noen tvil om at en relativt liten gruppe aktive tilhengere av Saken, uansett hvor rådsnære og hengivne de er, ikke kan ivareta behovene i samfunn som omfatter hundrevis – og enda mindre tusenvis – av menn, kvinner og barn. Det er klart nok hva dette innebærer. Dersom ansvaret for utvidelse og befestelse i et område hviler på et par titalls personer, med noen få hundre som deltar i samfunnslivets aktiviteter, så bør begge tallene stige betydelig, slik at det ved utgangen av planen er ett eller to hundre som legger til rette for ett eller to tusen deltagere.

16 Det er oppmuntrende å se at de troende allerede i rundt 300 av de 1600 områdene i verden med igangværende intensive vekstprogrammer har trådt inn på den nye læringsarenaen som nå er åpen for dem, og utvider dens grenser i mer enn noen få tilfeller. Det er klart at i alle slike områder er det av største viktighet å styrke de pedagogiske prosessene igangsatt av opplæringsinstituttet, der hver prosess har sine egne behov – regelmessig gjennomførte undervisningstimer for samfunnets yngste medlemmer, fast sammenknyttede grupper for juniorungdom og studiesirkler for ungdom og voksne. Mye av hva dette arbeider medfører, ble diskutert i ridván-budskapet. Når vennene i slike områder har vært førstehånds vitner til instituttprosessens forvandlende virkninger,

så bestreber de seg uten unntak på å tilegne seg en fyldigere forståelse av dynamikken som ligger til grunn for den – fellesskapsfølelsen som den skaper, den deltagerbaserte tilnærmingen som den innfører, forståelsesdybden som den fostrer, tjenestehandlingene som den anbefaler, og fremfor alt: tillit til Guds ord. Enhver anstrengelse blir gjort for å sikre at prosessen avspeiler det komplementære forholdet mellom “å være” og “å gjøre” som gjøres klart i instituttkursene; den sentrale plass de gir kunnskap og anvendelsen av den; vekten de legger på å unngå falske dikotomier; fremhevingen av å lære det skapende ord utenat; og den omhu de viser i å høyne bevisstheten, uten å vekke det påtrengende selvet.

ØKT ADMINISTRATIV KAPASITET

17 Selv om vekstprosessens sentrale elementer forblir uendret i læringens første fase i områdene, krever det blotte og bare antall at organiseringsoppleggene blir mer komplekse. Ulike nye ordninger er allerede innført, på basis av både geografiske hensyn og numerisk vekst. Oppdelingen av området i mindre enheter, desentraliseringen av refleksjonsmøtet, utnevnelsen av assistenter for instituttkoordinatorer, mobiliseringen av erfarne venner i team for å støtte andre ute i felten – dette er noen av tiltakene som så langt er satt i verk. Vi har all tiltro til at Det Internasjonale Undervisningssenter med dyktig bistand fra dere vil følge utviklingen av disse ordningene gjennom neste plan og bidra til å nedfelle den høstede lærdom i velprøvede metoder og redskaper. Med dette for øye vil dere og deres hjelperådsmeldmmer ha behov for å dyrke en atmosfære som oppmuntrer vennene til å være metodiske, men ikke rigide, kreative, men ikke vilkårlige, besluttsomme, men ikke forhastede, omhyggelige, men ikke kontrollerende, i erkjennelse av at det som i siste instans vil skape fremgang, ikke er teknikk, men enhet i tankegang, en konsekvent handlemåte og engasjert lærevillighet.

18 Uansett hvordan man innretter seg på områdenivå for å koordinere aktivitet i stor skala, vil fortsatt fremgang avhenge av utviklingen av lokale åndelige råd og av den økte kapasiteten hos regionale bahá'í-råd, og i siste instans hos nasjonale åndelige råd. I ridván-budskapet uttrykte vi glede over å legge merke til den økende styrken i nasjonale råd, og vi ser på de kommende fem år

med optimisme, sikre på at vi vil se betydelige sprang fremover i denne henseende. Videre nærer vi ingen tvil om at dere, i samråd med nasjonale råd, vil være i stand til å hjelpe regionale råd til å høyne sin institusjonelle kapasitet. Det er for tiden 170 slike administrative organer i 45 land i verden, og antallet kommer sikkert til å stige i løpet av neste plan. Det vil være absolutt nødvendig at alle regionale råd følger nøye med på hvordan opplæringsinstituttet drives, og hvordan områdeundervisningskomitéene fungerer. Med dette i tankene vil de finne det nødvendig å skape og raffinere mekanismer som tjener til å fremme vekstmønsteret som utfolder seg på områdenivå, og læringsprosessen forbundet med dette. Disse vil innbefatte et velfungerende regionkontor som gir sekretæren grunnleggende organisatorisk støtte; et forsvarlig regnskapssystem som gir rom for ulike kanaler for strømmen av midler til og fra områder; et effektivt kommunikasjonssystem som tar i betraktning livets virkelighet i landsbyer og nabolag; og der dette er berettiget: fysiske strukturer som underletter intensivt og fokusert aktivitet. Det som er viktig å erkjenne i denne henseende, er at slike mekanismer viser seg å være effektive bare hvis regionrådene selv er engasjert i læringsprosessen. Ellers kan systemer som utvikles og øyensynlig er skapt for å understøtte læring i handling av et økende antall deltagere i nabolag og landsbyer, meget vel virke motsatt på subtile måter og utilsiktet kvele stigende forhåpninger på grasrotplanet.

19 Mens samarbeid med nasjonale åndelige råd og regionale råd vil være ett av deres hovedanliggender, vil deres hjelperådsmedlemmer trenge å rette mer og mer av sine krefter inn mot å fostre institusjonenes kapasitet på lokalplanet, der kravene til samfunnsbygging gjør seg så umiskjennelig gjeldende. For å hjelpe dere til å danne dere et bilde av hva som venter hjelperådsmedlemmer og deres assistenter overalt, særlig i områder som opplever utvidelse og befestelse i stor skala, ber vi dere om først å reflektere over utviklingen av lokale åndelige råd i mange landlige regioner i verden, der det store flertall av slike områder i dag er å finne.

20 I et landlig område bestående av landsbyer og kanskje en eller to byer er det, som dere er klar over, ofte slik at mens et handlingsmønster forbundet med et intensivt vekstprogram er under oppretting, er vennenes innsats begrenset til noen få steder. Men når mønsteret først er på plass, kan det raskt utvides til

landsby etter landsby, som forklart i vårt ridván-budskap i år. På hvert sted oppstår det tidlig et lokalt åndelig råd, og dets jevne utvikling følger en bane som er parallell med og nært forbundet med den begynnende vekstprosessen som utfolder seg i landsbyen. Og ikke ulik utviklingen av andre sider ved denne prosessen kan utviklingen av det lokale råd best forstås som oppbygging av kapasitet.

21 Det som i første omgang trenger å skje, er forholdsvis enkelt: Enkeltmenneskenes kjennskap til vekstprosessen som er i ferd med å skyte fart i landsbyen, født av hvert medlems personlige deltagelse i kjerneaktivitetene, må forenes i en kollektiv bevissthet som erkjenner både den pågående forvandlingens natur og rådets plikt til å fostre den. Noe oppmerksomhet må uten tvil vies visse grunnleggende administrative funksjoner – for eksempel å møtes med en grad av regelmessighet, å holde nittendagsfesten og planlegge markering av helligdager, å opprette et lokalt fond og holde årlige valg i samsvar med bahá'í prinsipper. Det bør imidlertid ikke vise seg vanskelig for det lokale råd å begynne å rådslå som et organ, ledsaget av tilsvarende innsats og oppmuntring fra en assistent for et helperådsmedlem, om én eller to særskilte saker med umiddelbar relevans for livet i samfunnet: hvordan samfunnets gudhengivne karakter høynes gjennom bestrebelse fra personer som har fullført det første instituttkurset; hvordan den åndelige undervisningen av barna ivaretas av lærere fostret av instituttet; hvordan juniorungdommens potensial virkeliggjøres av programmet for å styrke dem åndelig; hvordan samfunnets åndelige og sosiale struktur styrkes etter hvert som vennene besøker hverandre hjemme. Etter hvert som rådet drøfter slike håndgripelige saker og lærer å nære vekstprosessen på en kjærlig og tålmodig måte, blir dets forbindelse med områdeundervisningskomitéen og opplæringsinstituttet gradvis befestet i en felles hensikt. Men enda viktigere er det at det vil begynne å legge grunnlaget for å bygge dette enestående hengivne og genuint støttende forhold, beskrevet av den elskede Beskytter i mange av hans budskap, som lokale åndelig råd bør opprette med den enkelte troende.

22 Å lære å rådslå om særskilte saker som har med verdensplanen å gjøre, uansett hvor viktig dette er, representerer åpenbart bare én dimensjon av kapasitetsbyggingsprosessen som det lokale åndelige råd må beskjeftige seg med. Dets fortsatte

utvikling innebærer å holde seg til ‘Abdu’l-Bahás pålegg om at “Alle diskusjoner må begrenses til åndelige temaer som angår sjelens oppdragelse, undervisning av barn, støtte til de fattige, hjelp til de svake i alle samfunnslag i verden, vennlighet mot alle folkeslag, utbredelsen av Guds dufter og opphøyelsen av hans hellige ord.” Dets jevne fremgang krever et ubøyelig engasjement for å fremme samfunnets beste interesser og et årvåkent vern av vekstprosessen mot det moralske forfalls krefter som truer med å stoppe den. Dets vedvarende fremgang fordrer en ansvarsfølelse som strekker seg ut over kretsen av venner og familier som deltar i kjerneaktiviteter, til å omfatte hele befolkningen i landsbyen. Og dets gradvise modning understøttes av en urokkelig tro på ‘Abdu’l-Bahás forsikring om at han vil omslutte ethvert åndelig råd i sin omsorgs og beskyttelses favn.

23 Denne høyningen av rådets kollektive bevissthet er forbundet med dets økende evne til å vurdere og anvende ressurser riktig, økonomiske og andre, både til støtte for samfunnsaktiviteter og i utøvelsen av sine administrative funksjoner, som med tiden kan innbefatte veloverveid utpeking av komitéer og vedlikehold av beskjedne fysiske fasiliteter beregnet på dets virksomhet. Ikke mindre viktig er dets evne til å fostre et miljø som bidrar til at et større antall personer deltar i forenet handling, og til å sikre at deres krefter og talenter bidrar til fremgang. I alle disse henseender forblir samfunnets åndelige velbefinnende fremst i rådets bevissthet. Og når det oppstår uunngåelige problemer, om de nå er forbundet med en eller annen aktivitet eller mellom personer, vil de bli behandlet av et lokalt åndelig råd som har vunnet samfunnsmedlemmenes tillit så fullstendig at alle naturlig vender seg til det for å få hjelp. Dette innebærer at rådet gjennom erfaring har lært hvordan det hjelper de troende til å legge partitenkningens splittende handlemåter til side, hvordan det finner enhetens frø i selv de mest innfløkte og vanskelige situasjoner, og hvordan det pleier dem sakte og kjærlig, og hele tiden holder fast ved rettferdigheten som målestokk.

24 Vi har tidligere pekt på at etter hvert som samfunnet vokser i størrelse og i evne til å holde livskraften ved like, så vil vennene bli trukket videre inn i samfunnslivet rundt dem og bli utfordret til å dra fordel av de tilnæringsmåtene de har utviklet for å respondere på et stadig bredere spekter av saker som deres landsby står overfor. Spørsmålet om innbyrdes sammenheng, som er så vesentlig for

veksten som hittil er oppnådd, og så grunnleggende for planens stadig fremskridende handlingsramme, antar nå nye dimensjoner. Mye vil falle på det lokale råd, ikke som en gjennomfører av prosjekter, men som den moralske autoritets stemme, for å sikre at mens vennene bestreber seg på å anvende troens lære for å bedre forholdene gjennom en handlings-, refleksjons- og rådslagningsprosess, blir den moralske kvaliteten av deres bestrebelser ikke satt i fare.

25 Vårt ridván-budskap beskrev noen få karakteristiske trekk ved sosial handling på grasrotnivå og de vilkår den må oppfylle. Innsatsen i en landsby vil i alminnelighet begynne i liten skala, kanskje ved at det dukker opp grupper av venner, hver av dem opptatt av et særskilt sosialt eller økonomisk behov som gruppen har merket seg, og hver av dem i ferd med å utføre et enkelt sett med passende handlinger. Rådslagning på nittendagsfesten skaper et rom der samfunnets økende sosiale bevissthet kan komme til uttrykk på en konstruktiv måte. Uansett arten av de igangsatte aktiviteter må det lokale råd være oppmerksomt på mulige fallgruber og om nødvendig hjelpe vennene til å styre forbi dem – forlokkelsen av overambisiøse prosjekter som ville sluke krefter og til sist vise seg å være uholdbare, fristelsen ved økonomiske tilskudd som ville gjøre det nødvendig å fravike et bahá'í-prinsipp, løftene ved bedragerisk innpakke teknologi som ville frata landsbyen dens kulturelle arv og føre til oppsplitting og disharmoni. Til sist kan styrken i landsbyens instituttprosess, og den økte dyktighet den har fostret hos enkeltpersoner, sette vennene i stand til å benytte seg av metoder og programmer som har bevist at de virker, som er blitt utviklet av en eller annen bahá'í-inspirert organisasjon, og som er blitt innført i området etter forslag fra og støttet av vårt Kontor for Sosial og Økonomisk Utvikling. Enn videre må rådet lære å samhandle med sosiale og politiske strukturer på stedet og gradvis høyne bevisstheten om troens nærvær og innflytelsen den øver på landsbyens fremgang.

26 Det som er skissert i de foregående avsnitt, representerer bare noen få av de egenskaper som lokale åndelige råd i verdens mange landsbyer gradvis vil utvikle når de betjener behovene i samfunn som omfatter større og større antall. Idet de i økende grad gjør sin slumrende yteevne og arbeidskraft synlig, vil deres medlemmer av innbyggerne i hver landsby komme til å bli betraktet som “den barmhjertiges tillitsmenn overfor menneskene”. Dermed vil disse

rådene bli “skinnende lamper og himmelske haver, og fra dem føres hellighetens dufter hen over alle egner, og kunnskapens lys spredes over alle skapte ting. Fra dem strømmer livsens ånde i alle retninger.”

27 En slik opphøyet visjon gjelder selvfølgelig like mye alle lokale åndelige råd rundt om i verden. Selv i et større storbyområde er rådets utvikling fundamentalt den samme som skissert ovenfor. Forskjellene ligger hovedsakelig i størrelse og i befolkningens mangfold. Den første gjør det nødvendig å dele rådets myndighetsområde inn i nabolag alt etter hvilke krav som stilles av veksten og den gradvise innføringen av mekanismer for å administrere troens anliggender i det enkelte nabolag. Den andre krever at rådet gjør seg kjent med det utall av sosiale rom, i tillegg til geografiske sådanne, der segmenter av befolkningen kommer sammen, og i den grad det er mulig, tilbyr dem visdommen som er nedlagt i læren. Videre har strukturene i et byområdes sosiale, politiske og kulturelle institusjoner, som rådet må lære å gi seg i kast med, et mye bredere omfang og er flere i antall.

TJENESTE I BAHÁ'Í-INSTITUSJONER

28 Når vi på disse sidene legger frem for dere utviklingslinjer som vi ivrer etter å se i troens administrasjonsarbeid i løpet av neste femårsplan, påminnes vi om de gjentatte advarslene gitt av Beskytteren i denne henseende. “La oss akte oss,” erklærte han, “så vi ikke i vår omhu for å perfektionere Sakens administrative maskineri taper av syne det guddommelige formål som det ble skapt for.” Bahá'í-troens administrative maskineri, gjentok han igjen og igjen, “er å betrakte som et middel, ikke som et mål i seg selv”. Han gjorde det klart at det er ment å skulle “tjene et tofoldig formål”. På den ene side “bør det sikte mot en jevn og gradvis utvidelse” av Saken “langs linjer som på en og samme tid er brede, sunne og allmenngyldige.” På den annen “bør det sikre den interne befestelsen av det arbeid som allerede er gjennomført.” Og han forklarte videre: “Det bør både sørge for impulsen hvorved de dynamiske kreftene nedlagt i troen kan utvikle, krystallisere og forme menneskenes liv og vandel, og tjene som et middel til utveksling av tanker og til koordinering av aktiviteter blant de ulike elementer som utgjør bahá'í-samfunnet.”

29 Det er vårt inderlige håp at dere, i deres innsats gjennom neste plan for å fremme en sunn og harmonisk utvikling av bahá'í-administrasjonen på alle nivåer, fra det lokale til det nasjonale, vil gjøre deres ytterste for å hjelpe vennene til å utføre sine funksjoner innenfor rammen av den organiske vekstprosessen som skyter fart rundt om på kloden. Virkeliggjøringen av dette håpet vil i stor utstrekning avhenge av i hvilken grad de som er blitt kalt til å yte en slik tjeneste – om de er valgt inn på et åndelig råd eller utpekt til et av dets organer, om de benevnes som instituttkoordinator eller er utpekt til en av deres fullmektiger – erkjenner det store privilegium som er deres, og forstår grensene som dette privilegium setter for dem.

30 Tjeneste i troens institusjoner og organer er virkelig et veldig stort privilegium, men ikke et som søkes av den enkelte; det er en plikt og et ansvar som vedkommende kan bli kalt til på et hvilket som helst tidspunkt. Det er selvfølgelig forståelig at alle de som har med bahá'í-administrasjonen å gjøre, med rette vil føle at de er vist en enestående ære ved å få utgjøre en del, uansett hvordan, av en struktur som er ment å være en kanal som Sakens ånd strømmer gjennom. De bør likevel ikke forestille seg at en slik tjeneste gir dem rett til å virke i periferien av læringsprosessen som overalt øker i styrke, fritatt for dens iboende krav. Man bør heller ikke anta at medlemskap i administrative organer gir en anledning til å fremme ens egne synspunkter på hva som er nedtegnet i den hellige tekst, og hvordan læresetningene bør anvendes, og dermed styre samfunnet i hvilken som helst retning bestemt av ens personlige preferanser. Under henvisning til medlemmer av åndelige råd skrev Beskytteren at de “må fullstendig se bort fra sine egne sympatier og antipatier, sine personlige interesser og tilbøyeligheter, og samle tankene om de tiltak som vil bidra til bahá'í-samfunnets velferd og lykke og fremme det felles beste.” Bahá'í-institusjoner har faktisk myndighet til å veilede vennene, og øver moralsk, åndelig og intellektuell innflytelse på livet for individer og samfunn. Men slike funksjoner skal utføres i erkjennelse av at bahá'í-institusjoners identitet gjennomsyres av en moralholdning preget av kjærlig tjeneste. Å moderere myndigheten og innflytelsen på denne måten innebærer et offer fra deres side som er betrodd å administrere troens anliggender. Forteller ikke 'Abdu'l-Bahá oss at “når en jernklump kastes i essen, blir jernets egenskaper, som det å være svart, kaldt og fast, som symboliserer menneskeverdenens attributter, skjult og forsvinner, mens ildens særlige egenskaper,

som det å være rød, varm og uten fast form, som symboliserer Rikets dyder, blir klart synlige i den.” Som han hevdet: “i denne sak – det vil si å tjene menneskeheten – må dere oppgi selve livet og fryde dere når dere overgir dere selv.”

31 Inderlig elskede venner! Som dere godt vet, finner vi stor glede i å være vitne til hvor dyktige dere og deres hjelperådsmedlemmer, i tjeneste lengst fremme på undervisningsfeltet, er i gjennomføringen av deres plikt til å nære Guds kjærlighets ild i hvert hjerte og hver sjel, å fremme lærdom og å hjelpe alle i deres bestrebelser på å utvikle en rettskaffen og rosverdig karakter. Da det nordamerikanske bahá'í-samfunn begynte på sin første sjuårsplan, for å utføre forpliktelsene det var blitt pålagt i Den Guddommelige Plans Tavler, tilstilet Beskytteren vennene der i landet et ganske langt og svært sterkt brev datert 25. desember 1938, senere publisert under tittelen “*The Advent of Divine Justice*”. Brevet gjennomgikk de foreliggende oppgavene i detalj og henviste til det som Beskytteren beskrev som åndelige forutsetninger for at alle bahá'í-foretagender skulle lykkes. Blant disse påpekte han tre som “fremhever seg som særlig viktige og ubetinget nødvendige”: en rettskaffen vandel, et rent og hellig liv og fordomsfrihet. Slik forholdene i dagens verden er, ville dere gjøre vel i å reflektere over hva hans iakttagelser innebærer for bahá'í-samfunnets globale innsats for å føre ånden i Bahá'u'lláhs åpenbaring inn i område etter område.

32 Med henvisning til en rettskaffen vandel talte Shoghi Effendi om den “rettferdighet, rettskaffenhet, sannferdighet, ærlighet, rettsindighet, pålitelighet og troverdighet” som må “utmerke enhver fase i bahá'í-samfunnets liv”. Selv om denne forutsetningen kan anvendes på alle dets medlemmer, var den ifølge hans understreking hovedsakelig rettet til samfunnets “valgte representanter, hva enten de er lokale, regionale eller nasjonale”, hvis sans for moralsk rettskaffenhet burde stå i klar kontrast til “de demoraliserende påvirkninger som et korrupsjonsbefengt politisk liv så slående legger for dagen”. Beskytteren krevde “en varig sans for usvikelig rettferdighet” i en “forunderlig forstyrret verden” og gjengav lengre sitater fra Bahá'u'lláhs og ‘Abdu’l-Bahás skrifter idet han fikk vennene til å ta sikte på de høyeste normer for ærlighet og troverdighet. Han appellerte til vennene om å være eksempler på

rettskaffen vandel i alle livets aspekter – i deres forretningstransaksjoner, i deres familieliv, i alle slags ansettelsesforhold, i enhver tjeneste de gjør for Saken og for deres folk – og å overholde det den krever i deres kompromissløse etterlevelse av troens lover og prinsipper. Det er åpenbart at det politiske liv overalt har fortsatt å forfalle i et alarmerende tempo i de mellomliggende år, i takt med at selve begrepet statsmannskunst er blitt tømt for mening, at handlingsmålene i fremskrittets navn er kommet til å tjene de økonomiske interessene for noen få, og at hykleriet har fått lov til å undergrave sosiale og økonomiske strukturers virksomhet. Hvis det faktisk krevdes en stor anstrengelse for at vennene den gang skulle etterleve troens høye normer, hvor mye større må ikke anstrengelsen da være i en verden som belønner uærlighet, som oppmuntrer til korrupsjon, og som behandler sannhet som en handelsvare. Dyp er forvirringen som truer samfunnets grunnvoller, og urokkelig må besluttsomheten være hos alle dem som har med bahá'í-aktivitet å gjøre, så ikke det aller minste spor av egeninteresse skal gjøre deres dømmekraft uklar. La koordinatorene ved hvert opplæringsinstitutt, medlemmene av hver områdeundervisningskomité, hvert hjelperådsmedlem, hver av vedkommendes assistenter og alle medlemmer av hvert lokalt, regionalt og nasjonalt bahá'í-organ, valgt eller utpekt, erkjenne betydningen av Beskytterens oppfordring om at de i sitt hjerte grunner over innebyrden av den moralske rettskaffenhet som han beskrev med slik klarhet. Måtte deres handlinger tjene som en påminnelse for en kringsatt og trett menneskehet om dens høye bestemmelse og dens iboende adel.

33 Ikke mindre relevante for bahá'í-foretagendets suksess i dag er Beskytterens åpenhjertige kommentarer om betydningen av et rent og hellig liv, “med alt det innebærer av ærbarhet, renhet, måtehold, anstendighet og renhjertethet”. Han var utvetydig i sin språkbruk og kalte vennene til et liv som var ubesudlet “av uanstendighetene, lastene og de falske normene som en etter sitt vesen mangelfull moralkodeks tolererer, viderefører og fremmer”. Her trenger vi ikke å gi dere beviser på innflytelsen som en slik mangelfull kodeks nå øver på menneskeheten som helhet; selv de mest fjerntliggende steder på kloden er besnæret av dens forlokkelser. Vi kjenner oss likevel tvunget til å nevne noen få punkter som særlig har med temaet renhet å gjøre. Kreftene som virker inn på hjerte og sinn hos de unge, som Beskytteren mest inntrengende rettet sin appell til, er virkelig sterkt skadelige.

Formaninger om å holde seg rene og kyske vil kun i begrenset grad lykkes i å hjelpe dem til å motstå disse kreftene. Det man i denne henseende må erkjenne, er hvor mye unge sinn påvirkes av de valg foreldrene tar for sine egne liv, hvor utilsiktet og uskyldig dette enn skjer, når slike valg tolererer verdens lidenskaper – dens beundring av makt, dens forgudelse av status, dens forkjærlighet for luksus, dens tilknytning til lettsindige sysler, dens forherligelse av vold og dens fiksering på egen tilfredsstillelse. Man må innse at isolasjonen og fortvilelsen som så mange lider under, er produkter av et miljø som beherskes av en altgjennomtrengende materialisme. Og heri må vennene forstå de vidtrekkende følgene av Bahá'u'lláhs utsagn om at “den nåværende orden” må “bli rullet sammen og en ny spredes ut i dens sted”. Rundt om i dagens verden er unge mennesker planens mest entusiastiske understøttere og Sakens ivrigste forkjempere; vi er sikre på at deres antall vil øke fra år til år. Måtte hver av dem komme til å kjenne de rike gavene i et liv prydet med renhet og lære å gjøre bruk av kreftene som flyter gjennom rene kanaler.

34 Beskytteren tok deretter for seg temaet fordommer og erklærte tydelig at “enhver splid eller splittelse” i troens rekke “er fremmed for selve dens formål, prinsipper og idealer”. Han gjorde det klart at vennene bør legge for dagen “fullstendig fordomsfrihet i sin omgang med folkeslag av en annen rase, klasse, tro eller farge”. Han fortsatte med en lengre drøfting av det spesielle spørsmålet om rasefordommer “hvis tærende innflytelse”, som han påpekte, “hadde gnaget seg inn i det amerikanske samfunns karakter og angrepet hele dets sosiale struktur”, og som, hevdet han den gang, “bør anses for å utgjøre den mest dyptgripende og utfordrende sak som bahá'í-samfunnet står overfor på sitt nåværende utviklingstrinn”. Uavhengig av de sterke og svake sidene ved tiltakene som er gjennomført for å hankses med denne særskilte utfordringen, av den amerikanske nasjon og av bahá'í-samfunnet som utvikler seg innenfor den, gjenstår det faktum at fordommer av alle slag – forbundet med rase, klasse, etnisitet, kjønn, religiøs tro – fortsatt holder menneskeheten i sitt sterke grep. Skjønt det er sant at man på nivået for offentlig diskurs har gjort store fremskritt ved å tilbakevise uriktighetene som gir opphav til fordommer i enhver form, gjennomsyrrer de fortsatt samfunnsstrukturene og innprentes systematisk i individets bevissthet. Det burde være åpenbart for alle at prosessen som er satt i gang av den nåværende serien av verdensplaner, søker, i de tilnærminger den bruker og de

metoder den benytter, å bygge kapasitet i enhver menneskegruppe, uten hensyn til klasse eller religiøs bakgrunn, uten tanke på etnisitet eller rase, uansett kjønn eller sosial status, så den kan reise seg og bidra til å føre sivilisasjonen videre fremover. Vi ber om at vi, etter hvert som prosessen utfolder seg, vil se virkeliggjort dens evne til å sette ut av spill ethvert redskap, oppfunnet av menneskeheten i løpet av dens lange barndom, for å la en gruppe undertrykke en annen.

35 Den pedagogiske prosessen forbundet med opplæringsinstituttet bidrar selvfølgelig til å fostre de åndelige tilstandene som Beskytteren henviste til i *“The Advent of Divine Justice”*, sammen med de mange andre som er nevnt i skriftene og må utmerke bahá’í-samfunnets liv – enhetsånden som må besjele vennene, kjærlighetsbåndene som må knytte dem sammen, standhaftigheten i Pakten som må nære dem, og tilliten og tiltroen de må ha til den guddommelige hjelpens kraft, for bare å nevne noen få. Det er særlig verdt å merke seg at slike nødvendige egenskaper utvikles innenfor oppbyggingen av evnen til å tjene, i et miljø som oppdrar til systematisk handling. I sin stimulering av dette miljøet trenger hjelperådsmedlemmene og deres assistenter å erkjenne viktigheten av to grunnleggende forskrifter som griper inn i hverandre: På den ene side kan den høye standard som Bahá’u’lláhs åpenbaring innskjerper, ikke tillate noe kompromiss; den kan på ingen måte senkes, og alle må feste blikket på dens noble høyder. På den annen side må det innrømmes at som mennesker er vi langt fra fullkomne; det som ventes av alle, er at man hver dag bestreber seg oppriktig. Egenrettferdighet skal man sky.

36 Utenom de åndelige kravene til et helliggjort bahá’í-liv finnes det tankevaner som påvirker verdensplanens utvikling, og å fremelske dem må oppmuntres på det kulturelle plan. Det finnes også tendenser som trenger å overvinnnes gradvis. Mange av disse tendensene styrkes av tilnærminger som er fremherskende i storsamfunnet, og som, ikke helt urimelig, kommer inn i bahá’í-aktiviteter. At vennene står overfor en veldig utfordring i denne henseende, er vi klar over. De blir oppfordret til å engasjere seg stadig mer i storsamfunnets liv og dra fordel av dets undervisningsprogrammer, utmerke seg i dets fag og yrker, lære å

anvende dets redskaper godt og å gå inn for å fremme humaniora og naturvitenskaper. Samtidig må de aldri tape troens mål av syne: å fremkalle en forvandling av samfunnet og omforme dets institusjoner og prosesser i en skala som ingen har vært vitne til før. Med dette for øye må de forbli sterkt oppmerksomme på manglene ved dagens tenke- og handlemåter – og det uten å føle den minste grad av overlegenhet, uten å anta en hemmelighetsfull eller reservert mine, og uten å innta en unødig kritisk holdning overfor storsamfunnet. I denne forbindelse ønsker vi å nevne et par særskilte punkter.

37 Det er oppmuntrende å merke seg at vennene nærmer seg studiet av de planrelaterte budskapene fra Det Universelle Rettferdighetens Hus med slik flid. Mens de bestreber seg på å sette den mottatte veiledningen ut i praksis og lære av erfaring, skapes det et imponerende diskusjonsnivå. Vi kan imidlertid ikke unngå å legge merke til at prestasjonene synes å være mer varige i de regioner der vennene bestreber seg på å forstå helheten i visjonen som formidles i budskapene, mens vanskeligheter ofte dukker opp når uttrykk og setninger tas ut av sammenhengen og betraktes som isolerte fragmenter. Troens institusjoner og organer bør hjelpe de troende til å analysere, men ikke innskrenke, til å grunne over meningen, men ikke oppholde seg ved ord, til å finne frem til klare områder for handling, men ikke lage avdelinger uten innbyrdes forbindelse. Vi innser at dette ikke er noen liten oppgave. Storsamfunnet taler mer og mer i slagord. I studiesirkler blir vennene vant til å arbeide med hele og komplekse tanker og å nå frem til forståelse; vi håper at disse vanene vil bli utvidet til forskjellige aktivitetssfærer.

38 Nært beslektet med vanen med å redusere et helt tema til ett eller to tiltalende uttrykk, er tendensen til å finne motsetningsforhold der det i virkeligheten ikke er noen. Det er svært viktig at idéer som danner en del av et sammenhengende hele, ikke settes i motsetning til hverandre. I et brev skrevet på vegne av Shoghi Effendi advarte han: “Vi må ta læren som et stort, avbalansert hele, ikke lete frem og sette opp mot hverandre to sterke utsagn med ulik betydning; et eller annet sted imellom finnes det forbindelser som forener de to.” Hvor oppmuntret er vi vel ikke blitt ved å legge merke til at mange av fortidens misforståelser har falt bort i takt med at forståelsen av planens bestemmelser har vokst. Utvidelse og befestelse, individuell handling og kollektive

kampanjer, å forfine den indre karakter og vie seg til uselvvisk tjeneste – det harmoniske forholdet mellom disse to fasetter av bahá'í-livet blir nå beredvillig erkjent. Det gir oss like mye glede å vite at vennene er på vakt så ikke falske motsetningsforhold tillates å trenge inn i deres tankegang. De kjenner godt til at de ulike elementene av et vekstprogram utfyller hverandre. Tendensen til å se et konkurranseforhold mellom aktiviteter og organene som støtter dem, er vanlig i samfunnet for øvrig, men unngås av bahá'í-samfunnet.

39 Endelig kjennetegnes et betydningsfullt fremskritt i kulturen, som vi har fulgt med særlig interesse, av at evnen til å tenke prosess har økt. At de troende fra begynnelsen av er blitt bedt om å være seg stadig bevisst den brede prosessen som definerer deres arbeid, fremgår av en omhyggelig lesning av selv de tidligste meddelelser fra Beskytteren forbundet med troens første nasjonale planer. Men i en verden som i økende grad er fokusert på å rette oppmerksomhet mot begivenheter, eller i beste fall prosjekter, med en mental innstilling som opplever tilfredsstillelse ved følelsen av forventning og spenning som de skaper, krever det atskillig innsats å bevare det nivå av hengivenhet som kreves for langsiktig handling. Utvidelsen og befestelsen av bahá'í-samfunnet omfatter et antall prosesser som påvirker hverandre, der hver av dem gir sitt bidrag for å bevege menneskeheten mot Bahá'u'lláhs visjon av en ny verdensorden. Handlingslinjene forbundet med en gitt prosess sørger for at det organiseres leilighetsvisse begivenheter, og fra tid til annen tar aktivitetene form som et prosjekt med en klar begynnelse og en bestemt slutt. Men hvis begivenheter påtvinges det naturlige forløpet av en prosess, vil de avbryte dens sunne utvikling. Dersom prosjektene igangsatt i et område ikke underordnes de uttrykkelige behovene i prosessene som utspiller seg der, vil de bære lite frukt.

40 Å forstå arten av de interagerende prosesser som i sum leder til troens utvidelse og befestelse, er helt avgjørende for en vellykket gjennomføring av planen. I deres innsats for å fremme en slik forståelse oppmuntres dere og deres hjelperådsmedlemmer til å ha i tankene et begrep som ligger til grunn for det nåværende verdensforetagendet og faktisk i selve hjertet av hvert trinn i den guddommelige plan, nemlig at fremgang oppnås gjennom utviklingen av tre deltagere – individet, institusjonene og samfunnet. Gjennom menneskenes historie har samhandlinger mellom disse tre bestandig vært belemret med vanskeligheter, der

individet roper etter frihet, institusjonen forlanger underkastelse, og samfunnet krever å komme først. Ethvert samfunn har på en eller annen måte definert forbindelsene som knytter de tre sammen, og dette gir opphav til perioder med stabilitet, iverd kaotiske forhold. I dag, i denne overgangstiden da menneskeheten kjemper for å nå sin kollektive modenhet, utsettes slike forbindelser – ja, selve begrepet om individet, sosiale institusjoner og samfunnet – fortsatt for angrep av kriser som er for mange til å telles. Autoritetskrisen over hele verden er bevis nok. Misbruket av autoritet har vært så ille, og mistenksomheten og motviljen den nå vekker er så dyp at verden er i ferd med å bli stadig mer uregjerlig – en situasjon som svekkelsen av samfunnsbåndene gjør desto farligere.

⁴¹ Enhver tilhenger av Bahá'u'lláh vet godt at hensikten med hans åpenbaring er å frembringe et nytt skaperverk. Ikke før hadde “Det Første Rop forlatt hans lepper, så ble hele skapningen omskapt, og alle som er i himlene og alle som er på jorden ble inderlig beveget.” Individet, institusjonene og samfunnet – de tre hovedaktørene i den guddommelige plan – blir formet under direkte innflytelse av hans åpenbaring, og frem stiger det en ny oppfatning av hver av dem, passende for en menneskehet som er blitt myndig. Forbindelsene som knytter dem sammen, gjennomgår også en dyp forvandling, og inn i tilværelsens rike bringer de sivilisasjonsbyggende krefter som bare kan frigjøres ved å rette seg etter hans befaling. På et grunnleggende nivå kjennetegnes disse forbindelsene ved samarbeid og gjensidighet, som er manifestasjoner av den innbyrdes sammenheng som styrer universet. Derfor har det seg slik at individet, uten tanke for “personlige goder og selviske fordeler”, kommer til å se på seg selv som “en av tjenerne for Gud, den altbesittende” hvis eneste ønske er å gjennomføre hans lover. Derfor har det seg slik at vennene kommer til å innse at “rikelig med følelser, velvilje og innsats i overflod” nytter lite når strømmen av disse ikke ledes gjennom riktige kanaler, at “individets uhemmede frihet bør dempes ved gjensidig rådslagning og offer”, og at “initiativrikdom og foretaksomhet bør styrkes av en dypere erkjennelse av hvor ytterst viktig felles handling og en sterkere troskap overfor det felles beste er”. Og derfor har det seg slik at alle lett kommer til å skjelne aktivitetsområdene der den enkelte best kan bruke sitt initiativ, og områdene som tilfaller institusjonene alene. “Med liv og sjel” følger vennene anvisningene fra sine institusjoner, så “ting kan bli bragt i

riktig orden og ordnes på en god måte”, slik ‘Abdu’l-Bahá forklarer. Dette er selvsagt ikke en blind lydighet; det er en lydighet som markerer oppkomsten av en moden menneskeslekt som fatter innebyrden av et system så vidtrekkende som Bahá’u’lláhs nye verdensorden.

42 Og de som fra rekkene av slike tente sjeler kalles til å tjene i institusjonene i dette veldige systemet, forstår godt Beskytterens ord om at “deres funksjon er ikke å diktere, men å rådslå, og å rådslå ikke bare seg imellom, men så mye som mulig med vennene som de representerer”. De ville “aldri la seg lede til å anta at de er de fornemste prydelser på Sakens legeme, at de egentlig overgår andre i evner eller fortjeneste og er alene om å fremme dens lære og prinsipper”. De nærmer seg sine oppgaver “med den ytterste ydmykhet”, og “bestreber seg – ved sin fordomsfrihet, sin sterke rettferdighetssans og pliktfølelse, sin oppriktighet, sin beskjedenhet, sin fullstendige oppofrelse for vennen, Sakens og menneskehetens velferd og interesser – på å vinne ikke bare tillit og ekte støtte og respekt fra dem de tjener, men også deres aktelse og sanne hengivenhet”. I miljøet som skapes på denne måten, ser institusjoner med myndighet på seg selv som redskaper til å nære menneskelig potensial og sikre at det utfolder seg i produktive og fortjenstfulle retninger.

43 Det Største Navns samfunn, sammensatt som det er av slike individer og slike institusjoner, blir den åndelig ladete arena hvor kreftene øker i forenet handling. Det er om dette samfunn ‘Abdu’l-Bahá skriver: “Når sjeler utvikler seg til å bli sanne troende, vil de oppnå et åndelig slektskap med hverandre og legge for dagen en ømhet som ikke er av denne verden. En munnfull av guddommelig kjærlighet vil fylle dem alle med lykksalighet, og deres enhet, deres forbindelse, vil også være evinnelig. Det vil si at sjeler som vil overgi seg selv til glemselen, avføre seg menneskeslektens mangler og utfri seg fra menneskelig trelldom, uten tvil vil bli opplyst ved enhetens himmelske glans, og de vil alle oppnå ekte forening i den verden som ikke forgår.”

44 Etter hvert som flere og flere mottagelige sjeler slutter seg til Guds Sak og gjør felles sak med dem som allerede deltar i det pågående globale foretaket, vil individets, institusjonenes og samfunnets utvikling og aktivitet med sikkerhet få et kraftig puff fremover. Måtte en fortunlet menneskehet i de slektskapsbånd

som Bahá'u'lláhs tilhengere er i ferd med å skape mellom disse tre hovedaktører, se et mønster for et liv i fellesskap som vil drive den fremover mot dens høye bestemmelse. Dette er vår inderlige bønn i de hellige gravmæler.

Det Universelle Rettferdighetens Hus (sign.)

DET UNIVERSELLE RETTFERDIGHETENS HUS

Ridván 2010

Til verdens bahá'íer

Inderlig elskede venner!

1 Med hjertene fylt av beundring for Bahá'u'lláhs tilhengere har vi gleden av å kunngjøre at ved inngangen til denne overmåte gledesfylte ridván-tiden er et nytt tilskudd av intensive vekstprogrammer i gang i alle verdensdeler, noe som øker det samlede antall i verden til over 1500 og sikrer Femårsplanens mål, ett år før den avsluttes. Vi bøyer hodet i takknemlighet mot Gud for denne forbløffende prestasjon, denne slående seier. Alle som har arbeidet på dette feltet, vil verdsette den gaven han har skjenket sitt samfunn ved å gi det et helt år til å styrke det utvidelses- og befestelsesmønster som nå er opprettet overalt, som en forberedelse til oppgavene det vil bli kalt til å gi seg i kast med i sitt neste globale foretagende – en plan av fem års varighet, den femte i en serie med det uttrykkelige mål å fremme prosessen med inntreden i skarer.

2 Når vi nå stanser opp ved denne festlige begivenheten, kjenner vi oss beveget til å gjøre det klart at det som fremkaller en slik dyp følelse av stolthet og takknemlighet i våre hjerter, ikke så mye er den tallmessige bragden dere har utført, så bemerkelsesverdig som den er, men en kombinasjon av utviklinger på kulturens dypere plan, hvilket denne prestasjonen vitner om. Fremst blant disse er den økningen vi har sett i vennenes evne til å samtale med andre om åndelige emner og til å snakke fritt om Bahá'u'lláhs person og hans åpenbaring. De har kommet til en god forståelse av at undervisning er et grunnleggende krav til et liv i raus gavmildhet.

3 I våre senere budskap har vi uttrykt glede over å bevitne den stadige økningen i undervisningstempoet rundt om i verden. Den enkelte troendes oppfyllelse av denne grunnleggende åndelige forpliktelse har alltid vært en uunnværlig del av bahá'í-livet og er det fortsatt. Det som igangsettelsen av 1500 intensive

vekstprogrammer har tydeliggjort, er hvor modig og bevisst den jevne troende er blitt på å ta skrittet ut av den nære kretsen av familiemedlemmer og venner, rede til å bli ledet av den overmåte barmhjertiges styrende hånd til mottagelige sjeler, hvor de enn måtte befinne seg. Selv de mest beskjedne anslag tyder på at det nå er titusener som deltar i periodiske kampanjer for å knytte vennskapsbånd, basert på felles forståelse, med dem som tidligere ble sett på som fremmede.

4 I sin innsats for å fremlegge troens grunnsetninger på en enkel og utvetydig måte har de troende hatt stor nytte av det illustrerende eksemplet i Ruhi-instituttets bok 6. Når logikken bak denne presentasjonen blir verdsatt og trangen til å gjøre den om til en formel blir overvunnet, fører den til en samtale mellom to sjeler – en samtale som utmerker seg ved dybden av forståelsen som oppnås og ved karakteren av det forhold som opprettes. I den utstrekning samtalen fortsetter ut over det første møtet og ekte vennskap blir inngått, kan en direkte undervisningsinnsats av denne typen bli en katalysator for en vedvarende åndelig forvandlingsprosess. Hvorvidt den første kontakten med slike nyfunne venner utløser en invitasjon til å melde seg inn i bahá'í-samfunnet eller til å delta i en av dets aktiviteter, er ikke av overveldende betydning. Det er viktigere at hver sjel kjenner seg velkommen til å slutte seg til oss for å bidra til å gjøre storsamfunnet bedre, og slår inn på en vei til tjeneste for menneskeheten, der en formell innmelding kan skje i starten eller senere hen.

5 Betydningen av denne utviklingen bør ikke undervurderes. Når et gjennomført handlingsmønster først er på plass, må man i hvert område rette oppmerksomheten mot en bredere utvidelse av dette gjennom et nettverk av medarbeidere og bekjente, mens man samtidig fokuserer krefter på mindre lommer i befolkningen, der hver av disse bør bli et senter for intens aktivitet. I et bymessig område kan et slikt aktivitetssenter best defineres av grensene for et nabolag; i et område som hovedsakelig har et landlig preg, vil en liten landsby utgjøre et passende sosialt rom for dette formålet. De som gjør tjeneste i disse miljøene, både stedlige innbyggere og gjestende undervisere, vil med rette anse sitt arbeid for å være av samfunnsbyggende art. Selv om den første kontakten kan innebære at man besøker noen hjemme uten forutgående beskjed, ville bruken av betegnelser som “dør-til-dør” om deres undervisnings-

innsats ikke yte rettferdighet overfor en prosess som søker å heve evnen hos en befolkning til å ta ansvar for sin egen åndelige, sosiale og intellektuelle utvikling. For å holde i gang aktivitetene som driver denne prosessen, der nyfunne venner inviteres til å delta, kan det for en tid meget vel bli behov for at den lokale befolkningen får hjelp utenfra. Disse aktivitetene er: møter som styrker samfunnets gudhengivne karakter; undervisningsklasser som nærer barns sarte hjerter og sinn; grupper som kanaliserer juniorungdommens brusende krefter; studiesirkler, åpne for alle, som setter folk med ulik bakgrunn i stand til å gjøre fremgang på like fot og til å utforske anvendelsen av troens lære på deres individuelle og kollektive liv. Det er imidlertid å vente at forfleringen av disse kjerneaktivitetene snart vil bli opprettholdt av menneskelige ressurser som hører hjemme i nabolaget eller landsbyen selv – av menn og kvinner som ivrer etter å forbedre materielle og åndelige forhold i sitt nærmiljø. Gradvis burde det derfor vokse frem en rytme i samfunnslivet som er i samsvar med kapasiteten hos en voksende kjerne av enkeltpersoner som kjenner seg forpliktet overfor Bahá'u'lláhs visjon om en ny verdensorden.

6 I denne sammenheng viser mottageligheten seg i en vilje til å delta i den samfunnsbyggende prosessen som kjerneaktivitetene har satt i gang. I område etter område der et intensivt vekstprogram nå pågår, er oppgaven for vennene i det kommende år å undervise innenfor en eller flere mottagelige befolkningsgrupper, med bruk av en direkte fremgangsmåte i sin presentasjon av troens grunntrekk, og å finne de sjelene som lengter etter å kaste av seg sløvheten som er påtvunget dem av samfunnet, og arbeide ved siden av hverandre i sine nabolag og landsbyer for å ta fatt på en kollektiv forvandlingsprosess. Dersom vennene fortsetter sine bestrebelser på å lære nye måter og metoder for samfunnsbygging i små miljøer på denne måten, er vi sikre på at det lenge etterlengtede mål – allmenn deltagelse i troens anliggender – vil rykke flere størrelsesordener nærmere vår rekkevidde.

7 For å møte denne utfordringen vil de troende og institusjonene som tjener dem, måtte styrke instituttprosessen i området, med en betydelig økning innenfor sine grenser i tallet på dem som er i stand til å virke som veiledere for studiesirkler; for man bør være klar over at anledningen som nå åpner seg til at vennene kan hjelpe frem et pulserende samfunnsliv i nabolag og landsbyer, kjennetegnet av en så sterk målbevissthet, ble bare gjort

mulig av avgjørende utviklinger som fant sted i løpet av det siste tiåret i det aspektet av bahá'í-kulturen som har med fordypning å gjøre.

8 Da vi i desember 1995 bad om at det skulle opprettes opplæringsinstitutter i hele verden, bestod bahá'í-samfunnets mest alminnelige mønster for å hjelpe enkelttroende med å utdype deres kunnskap om troen hovedsakelig i tilfeldige kurs og undervisningstimer av ulik varighet og med et mangfold av emner. Dette mønsteret hadde på en god måte tilfredsstilt behovene hos et frembrytende, verdensomspennende bahá'í-samfunn som ennå var relativt få i antall og hovedsakelig var opptatt med sin geografiske utbredelse rundt om i verden. Vi gjorde det imidlertid klart på den tiden at en annen tilnæringsmåte til studiet av skriftene ville måtte finne sin form, en måte som ville anspore et stort antall til å tre inn på handlingens arena, dersom prosessen med inntreden i skarer skulle gå vesentlig raskere. I denne forbindelse bad vi om at opplæringsinstituttene skulle hjelpe stadig større kull av troende til å tjene Saken ved å tilby kurs som ville formidle kunnskapen, innsiktene og ferdighetene som kreves for å utføre de mange oppgaver forbundet med raskere utvidelse og befestelse.

9 Å lese troens skrifter og bestrebe seg på å nå en mer fyllestgjørende forståelse av betydningen av Bahá'u'lláhs overveldende åpenbaring, er forpliktelser som er pålagt enhver av hans tilhengere. Alle formanens til å utforske hans åpenbarings osean og få del i de visdomsperler som ligger der, i samsvar med sine evner og preferanser. I lys av dette fremstod lokale fordypningsklasser, vinter- og sommerskoler og spesielt arrangerte sammenkomster der troende med kunnskap om skriftene kunne gi andre del i sine innsikter i spesielle emner, på en naturlig måte som fremtredende trekk ved bahá'í-livet. Akkurat som vanen med daglig lesning vil forbli en integrert del av ens identitet som bahá'í, vil disse studieformene fortsatt ha en plass i samfunnets kollektive liv. Men forståelsen av hva åpenbaringen innebærer, både med hensyn til individuell vekst og sosial fremgang, øker mangfoldig når studium og tjeneste knyttes sammen og gjennomføres parallelt. Der, på tjenestefeltet, settes kunnskapen på prøve, der gir praksis opphav til spørsmål, og der når forståelsen nye nivåer. I fjernundervisningssystemet som nå er opprettet i land etter land, med studiesirkelen, veilederen og Ruhi-instituttets pensum som sine hovedelementer, har bahá'í-samfunnet verden over tilegnet seg

evnen til å sette tusener, ja millioner, i stand til å studere skriftene i små grupper i den uttrykkelige hensikt å skulle omsette bahá'í-læren i handling, idet de fører troens arbeid fremover til dets neste trinn: vedvarende utvidelse og befestelse i stor målestokk.

10 La ingen unnlate å verdsette mulighetene som dermed er skapt. Kreftene i dagens samfunn avler passivitet. Et ønske om å bli underholdt pleies fra barndommen av, med økende effektivitet, og dyrker frem generasjoner som er villige til å la seg lede av den som viser seg å være dyktig til å appellere til overfladiske følelser. Selv i mange utdannelsessystemer blir studenter behandlet som om de var beholdere ment til å motta informasjon. At det har lyktes bahá'í-verdenen å utvikle en kultur som fremmer en måte å tenke, studere og handle på, der alle anser at de vandrer sammen på tjenestens sti, der de støtter hverandre og går fremover sammen, i respekt for den kunnskap som hver enkelt besitter i et gitt øyeblikk, der man unngår tendensen til å dele de troende inn i kategorier som fordypede og uinformerte – det er en prestasjon av enorme dimensjoner. Og der ligger drivkraften til en bevegelse som ikke lar seg stoppe.

11 Det som er ubetinget nødvendig, er at kvaliteten på opplæringsprosessen som fremmes på studiesirkelnivå, høynes tydelig i løpet av det kommende år, slik at lokalbefolkningers potensial til å skape en slik drivkraft blir virkeliggjort. I så henseende vil mye falle på dem som tjener som veiledere. For dem vil utfordringen være å sørge for miljøet som instituttkursene tegner et bilde av, et miljø som bidrar til å øke de enkeltes åndelige styrke så de kommer til å betrakte seg selv som aktive pådrivere for egen læring, som forkjempere for en konstant bestrebelse på å anvende kunnskap til å påvirke den individuelle og kollektive forvandlingen. Dersom dette ikke skjer, vil den nødvendige kraften til å drive fram forandring ikke bli utviklet, uansett hvor mange studiesirkler som dannes i et område.

12 Hvis veilederens arbeid skal kunne nå stadig høyere grader av fremragende dyktighet, må man huske at hovedansvaret for utviklingen av menneskelige ressurser i en region eller et land ligger hos opplæringsinstituttet. Samtidig som instituttet bestreber seg på å øke sitt deltagerantall, må det som en strukturell enhet – fra styret til koordinatorene på ulike nivåer og til veilederne på grasrotplanet – legge like mye vekt på effektiviteten i systemet som

helhet, for i siste instans vil en vedvarende kvantitetsøkning være betinget av kvalitativ fremgang. På områdenivået må koordinatoren føye både praktisk erfaring og dynamisk kraft til sin innsats for å ledsage dem som tjener som veiledere. Vedkommende bør arrangere periodiske samlinger for dem der de kan reflektere over sin innsats. Det kan vise seg nyttig at det fra tid til annen organiseres tilstelninger for å gjenta studiet av segmenter hentet fra instituttmaterialet, forutsatt at disse ikke innskjerper et behov for opplæring i det evinnelige. En veileders evner utvikler seg kontinuerlig i takt med at vedkommende trer inn på handlingens arena og hjelper andre til å bidra til målet i den nåværende serien av globale planer, ved å studere sekvensen av kurs og gjennomføringen av den praktiske delen i dem. Og etter hvert som menn og kvinner i ulike aldre beveger seg gjennom sekvensen og fullfører sitt studium av hvert kurs med hjelp av veiledere, må andre – særlig koordinatorene som er ansvarlige for barneklasser, for juniorungdomsgrupper og for studiesirkler – stå klar til å ledsage dem i tjenestehandlinger som utføres i samsvar med deres sterke sider og interesser, tjenestehandlinger som er helt avgjørende for videreføringen av systemet selv. Å sikre at den passende grad av livskraft pulserer gjennom dette systemet, det bør fortsatt være gjenstand for intens læring i alle land i løpet av de neste tolv månedene.

13 Omsorg for barns åndelige oppfostring har lenge vært en del av bahá'í-samfunnets kultur, en omsorg som ledet til to sameksisterende virkeligheter. Den ene etterlignet det som bahá'íene i Iran hadde prestert, og var kjennetegnet av evnen til å tilby systematiske klasser, fra alderstrinn til alderstrinn, til barn fra bahá'í-familier, stort sett med sikte på å formidle grunnleggende kunnskap om troens historie og lære til oppvoksende generasjoner. I de fleste deler av verden var det forholdsvis få som nøt godt av slike klasser. Den andre virkeligheten vokste frem i områder hvor det foregikk innmelding i stor målestokk, både på landsbygda og i bystrøk. Denne erfaringen hadde en mer inkluderende holdning som sitt hovedpreg. Men selv om barn fra hjem av alle slag straks var ivrige etter å delta i bahá'í-klasser og var velkomne der, forhindret forskjellige faktorer at undervisningen ble gjennomført med nødvendig regelmessighet, år etter år. Denne todelingen var en følge av historiske omstendigheter, og det gleder oss å se at det begynner å bli slutt på den etter hvert som venner med opplæring fra institutter overalt bestreber seg på å tilby klasser på systematisk

basis, åpne for alle.

14 Slike lovende begynnelse må nå følges opp på en energisk måte. I hvert område med et pågående intensivt vekstprogram må man bestrebe seg på en videre systematisering av tilbudet om åndelig oppfostring til stadig flere barn, fra familier med mange slags bakgrunner; dette er en nødvendighet i samfunnsbyggingsprosessen som nå skyter fart i nabolag og landsbyer. Dette vil være en krevende oppgave, en oppgave som krever tålmodighet og samarbeid fra både foreldres og institusjoners side. Ruhi-instituttet er allerede blitt bedt om å fremskynde planene om å fullføre sine kurs for opplæring av barneklasselærere på ulike nivåer, inkludert de tilsvarende leksjonene. Nivåene begynner med fem- eller seksåringer og fortsetter til barn på ti eller elleve år. Hensikten er å fjerne den nåværende kløften mellom eksisterende leksjoner og instituttets lærebøker for juniorungdom, som *Troens ånd* og den kommende *Power of the Holy Spirit*, som gir programmet for denne aldersgruppen en klar bahá'í-komponent. Etter hvert som denne tilveksten av kurs og leksjoner blir tilgjengelig, vil institutter i alle land bli i stand til å forberede lærerne og koordinatorene som behøves for å få på plass kjernen i et program for åndelig oppfostring av barn, alderstrinn for alderstrinn, som sekundære elementer kan organiseres rundt. I mellomtiden bør instituttene ved behov gjøre sitt beste for å forsyne lærerne med passende materiell, hentet fra slikt som allerede finnes, til bruk i sine klasser for barn av ulik alder.

15 Det Internasjonale Undervisningssenter har vunnet vår stadige takknemlighet for den viktige kraftimpulsen det tilførte innsatsen for å sikre at Femårsplanens mål ble nådd tidlig. Å se hvor mye kraft senteret la i dette verdensomspennende foretak, der de så utholdende fulgte fremgangen i hver verdensdel og så tett samarbeidet med de kontinentale rådgiverne, var å få et glimt av den kolossale kraften som er iboende i administrasjonsordningen. Etter hvert som Undervisningssenteret nå med samme kraft vender oppmerksomheten mot spørsmål forbundet med effektiviteten i det som gjøres på områdenivå, vil det uten tvil vie gjennomføringen av bahá'í barneklasser særlig oppmerksomhet. Vi er forvisset om at dets analyse av erfaringen vunnet i noen få utvalgte områder i det kommende år, representative for forskjellige sosiale virkeligheter, vil kaste lys over praktiske spørsmål som vil gjøre det mulig å opprette regelmessige klasser for barn av alle aldre i nabolag og landsbyer.

16 Den raske spredningen av programmet for åndelig styrking av juniorungdom er enda et uttrykk for kulturell fremgang i bahá'í-samfunnet. Skjønt tendensene i verden som helhet projiserer et bilde av at denne aldersgruppen er problematisk, står rådvill midt oppe i den fysiske og følelsesmessige forandrings kvaler, er negativ og selvopptatt, så beveger bahá'í-samfunnet seg avgjort i motsatt retning, både i språkbruk og tilnæringsmåter, og i juniorungdommen ser det isteden nestekjærlighet, en sterk rettferdighetssans, iver etter å lære om universet og et ønske om å bidra til å bygge en bedre verden. Beretning etter beretning, der juniorungdom fra land over hele kloden uttrykker sine tanker som deltagere i programmet, vitner om denne visjonens gyldighet. Alt tyder på at programmet engasjerer deres økende bevissthet i en utforskning av virkeligheten som hjelper dem til å analysere de konstruktive og destruktive krefter som virker i samfunnet, og til å erkjenne hvilken innflytelse disse krefter øver på deres tanker og handlinger, noe som skjerper deres åndelige oppfatningsevne, høyner deres evne til å uttrykke seg og styrker moralske strukturer som vil gavne dem hele livet. I en alder da spirende intellektuelle, åndelige og fysiske evner blir tilgjengelige for dem, blir de gitt de redskapene de trenger for å bekjempe kreftene som ville berøve dem deres sanne identitet som edle vesener, og for å arbeide for fellesskapets beste.

17 Programmets hoveddel utforsker emner fra et bahá'í-perspektiv, men ikke i form av religiøs belæring. Dette har åpnet veien for å utvide det til juniorungdom i et mangfold av situasjoner og omstendigheter. De som gjennomfører programmet, trer derfor i mange slike tilfeller trygt inn på området for sosial handling, der de støter på en rekke spørsmål og muligheter som følges opp og organiseres i en global læringsprosess av Kontoret for Sosial og Økonomisk Utvikling i Det hellige land. Den kunnskaps- og erfaringsmassen som samler seg opp, har allerede gitt støtet til at flere områder spredt rundt om på kloden hver for seg evner å holde over ett tusen juniorungdommer gående i programmet. For å hjelpe andre til å gå raskt fremover i denne retningen, er Kontoret i ferd med å opprette et nettverk av steder i alle verdensdeler, med bistand fra et korps av troende, som kan brukes til å gi opplæring til koordinatorene fra snesevis av områder. Disse ressurspersonene fortsetter å støtte koordinatorene når de vender tilbake til sine respektive områder, og de setter dem i stand til å skape et åndelig ladet miljø der juniorungdomsprogrammet kan slå rot.

18 På dette innsatsområdet vil det ganske sikkert høstes mer kunnskap, selv om et handlingsmønster allerede er klart. Det er bare bahá'í-samfunnets kapasitet som setter grenser for dets svar på etterspørselen etter programmet fra skoler og interessegrupper. I områdene som i dag danner fokus for et intensivt vekstprogram, foreligger det et vidt spekter av omstendigheter, fra dem som har noen få sporadiske juniorungdomsgrupper til dem som har et antall stort nok til å kreve tjenestene fra en egen koordinator, som kunne motta løpende støtte fra et sted for utbredelse av læring. For å sikre at denne kapasiteten øker gjennom hele spekteret av disse områdene, ber vi om at 32 læresteder skal være i drift innen utgangen av inneværende plan, der hvert av dem skal betjene rundt tjue områder med heltidskoordinatorer. I alle andre slike områder bør man prioritere å skape evnen til å tilby programmet i løpet av kommende år, idet antall grupper systematisk forfleres.

19 Vi har så langt nevnt følgende utviklinger: den økende evnen til å undervise direkte om troen og til å gå inn i målbevisste diskusjoner om emner av åndelig betydning med mennesker fra alle livsområder; oppblomstringen av en tilnærming til å studere skriftene som er knyttet til handling; fornyelse av forpliktelsen til å tilby regelmessig åndelig oppfostring til de unge i nabolag og landsbyer; den økende innflytelsen av et program som gir juniorungdom sansen for et todelt moralsk siktemål: å utvikle sitt iboende potensial, og å bidra til å forvandle samfunnet. Alle disse utviklingene blir i ikke liten grad styrket av enda et fremskritt på kulturens plan, med virkelig vidtrekkende innebyrd. Denne utviklingen i kollektiv bevissthet lar seg spore i at ordet "ledsage" stadig oftere dukker opp i samtaler blant vennene, et ord som inngis en ny betydning mens det opptas i bahá'í-samfunnets vanlige ordforråd. Det bærer bud om den betydningsfulle styrkingen av en kultur der læring er måten man arbeider på, en måte som foster flere og flere menneskers bevisste deltagelse i en forenet innsats for å anvende Bahá'u'lláhs lære på byggingen av en guddommelig sivilisasjon, som Beskytteren erklærer er troens primære oppgave. En slik tilnærming frembyr en skarp kontrast til de åndelig fallerte og dødsmerkede måtene å handle på i en gammel samfunnsorden som så ofte søker å temme menneskers energi gjennom herskermakt, grådighet, skyldfølelse eller manipulasjon.

20 I forhold blant vennene kommer denne utviklingen i kulturen således til uttrykk i kvaliteten av deres omgang med hverandre. Læring som arbeidsmåte krever at alle inntar en ydmyk holdning, en tilstand der man glemmer selvet, har full tillit til Gud, stoler på hans altoppholdende kraft og er trygg på hans usvikelige bistand, vet at han og han alene kan forvandle myggen til en ørn og dråpen til et grenseløst hav. Og i en slik tilstand arbeider sjeler uopphørlig sammen og gleder seg, ikke så mye over sine egne prestasjoner, men over andres fremgang og tjenester. Derfor har det seg slik at deres tanker hele tiden er samlet om å hjelpe hverandre til å komme til topps i tjeneste for hans Sak og til å sveve i hans kunnskaps himmel. Dette er det vi ser i det nåværende aktivitetsmønsteret som utfolder seg rundt om på kloden, drevet frem av unge og gamle, av veteraner og nyerklærte som arbeider side ved side.

21 Dette fremskrittet innenfor kulturen påvirker ikke bare forbindelser individer imellom, men dets virkninger kan også merkes i måten troens administrative anliggender blir håndtert på. Siden læring er kommet til å kjennetegne samfunnets arbeidsmåte, er visse sider av beslutningsprosessen angående utvidelse og befestelse blitt tillagt de troende som gruppe, noe som gjør at planlegging og gjennomføring lettere kan tilpasses omstendighetene ute i felten. Ikke minst er det gjennom refleksjonsmøtet skapt et rom der de som er engasjert i aktivitetene på områdenivå, kan samles fra tid til annen for å nå en felles oppfatning om status for sin situasjon, i lys av erfaring og veiledning fra institusjonene, og for å avgjøre sine neste skritt videre fremover. Et lignende rom åpnes av instituttet, som sørger for at de som tjener som veiledere, barneklasselærere og inspiratorer for juniorungdomsgrupper i et område, kan møtes hver for seg og rådslå om sine erfaringer. Det er en nær forbindelse mellom denne rådslagningsprosessen på grasrotplanet, opplæringsinstituttets organer, områdeundervisningskomitéen og hjelperådsmedlemmene; samspillet mellom dem byr på nok et rom der det tas beslutninger som har med vekst å gjøre, i dette tilfelle på en mer formell måte. Virkemåten for dette systemet på områdenivå, født av oppdukkende krav, peker på et viktig kjennetegn ved bahá'í-administrasjonen: Akkurat som en levende organisme har den en innkodet evne til å innrette seg etter høyere og høyere grader av kompleksitet innenfor strukturer og prosesser, forbindelser og aktiviteter i takt med at den utvikler seg, under veiledning av Det

Universelle Rettferdighetens Hus.

22 På alle nivåer, fra det lokale og regionale til det nasjonale og kontinentale, er troens institusjoner i stand til å håndtere en slik økende kompleksitet med stadig større dyktighet; dette er både et tegn på deres stadige modning og en nødvendighet for at den kan skje. Hos de administrative strukturer utvikler det seg forbindelser som har bragt det lokale åndelige råd på terskelen til et nytt trinn i utøvelsen av dets ansvar for å utbre Guds ord, for å mobilisere de troendes krefter og for å utforme et miljø som er åndelig oppbyggende. Ved tidligere anledninger har vi forklart at et åndelig råds modenhet ikke kan bedømmes bare ut fra hvor regelmessige møtene er, og hvor effektivt det fungerer. Dets styrke må i høy grad måles ut fra livskraften i det åndelige og sosiale liv i samfunnet det tjener – et voksende samfunn som ønsker konstruktive bidrag velkommen både fra dem som er formelt innmeldt og dem som ikke er det. Det er tilfredsstillende å se at dagens tilnæringsmåter, metoder og redskaper stiller til rådighet midlene for at lokale åndelige råd, selv nylig dannede, kan oppfylle disse forpliktelsene idet de går i gang med å sikre at Femårsplanens behov blir dekket på en fyllestgjørende måte i deres kommuner. Faktisk blir rådets tilbørlige engasjement i planen avgjørende for ethvert forsøk på å favne større mengder – som i seg selv er nødvendig for at dets evner og ferdigheter skal vise seg i full bredde.

23 Den utvikling vi er sikre på å bevitne i lokale åndelige råd i løpet av de neste par år, gjøres mulig av den økende styrken hos nasjonale åndelige råd; deres evne til å tenke og handle strategisk har økt merkbart, særlig etter hvert som de har lært å analysere samfunnsbyggingsprosessen på grasrotplanet med økende skarpsindighet og effektivitet, og å tilføre den hjelp, ressurser, oppmuntring og kjærlig veiledning etter behov. I land der forholdene krever det, har de overført flere av sine forpliktelser i så henseende til regionale råd og desentralisert visse administrative funksjoner, høynet institusjonskapasiteten i områder under sin jurisdiksjon og fostret mer sofistikerte samhandlingsopplegg. Det er ingen overdrivelse å si at nasjonale råds fulle engasjement bidro til å skape den siste kraftinnsatsen som skulle til for å nå målet i den nåværende plan, og vi venter å se videre utviklinger i denne retningen etter hvert som de, sammen med rådgiverne, gjør en veldig anstrengelse i løpet av de kommende kritiske, flyktige måneder for å gjøre sine samfunn rede til å gå i gang med neste

femårsplan.

24 Utviklingen av rådgiverinstitusjonen utgjør uten tvil et av de mest betydningsfulle fremskritt i bahá'í-troens administrasjonsordning i løpet av det siste tiår. Denne institusjonen hadde allerede gått fremover med stormskritt i sin utvikling da rådgiverne og hjelperådsmedlemmene i januar 2001 samlet seg i Det hellige land på konferansen som markerte at Det Internasjonale Undervisningssenter tok i bruk sitt permanente sete på Karmelfjellet. Det hersker ingen tvil om at kreftene utløst av denne begivenheten har drevet institusjonen raskt fremover. Graden av innflytelse som rådgiverne og deres hjelperådsmedlemmer har øvet på planens fremgang, viser at de har inntatt sin naturlige plass i fronten av undervisningsfeltet. Vi er sikre på at det kommende år vil knytte institusjonene i den administrative orden tettere sammen i samarbeid, i takt med at alle, enhver i samsvar med sine funksjoner og forpliktelser i løpende utvikling, bestreber seg på å styrke læremåten som er blitt et fremtredende trekk ved samfunnets virksomhet, og dét mest presserende i områdene som opplever intensive vekstprogrammer.

25 Bahá'u'lláhs åpenbaring har et veldig omfang. Den krever dyptgående forandring ikke bare på det individuelle plan, men også i storsamfunnets struktur. "Er ikke hensikten med enhver åpenbaring," forkynner han selv, "å skape en forvandling av hele menneskehetens karakter – en forvandling som skal manifestere seg både utad og innad, og som skal påvirke både dens indre liv og ytre forhold?" Arbeidet som i dag skrider frem i alle deler av verden, representerer det hittil siste stadium i den løpende bahá'í-innsatsen for å skape kjernen i den strålende sivilisasjon som ligger forvart i hans lære; å bygge denne sivilisasjonen er et foretagende av uendelig kompleksitet og omfang, et foretagende som vil kreve at menneskeheten anstrenger seg i århundrer for å gjøre det til virkelighet. Det finnes ingen snarveier, ingen formler. Den nødvendige læringen vil skje, og kapasiteten vil bli utviklet, kun etter hvert som man bestreber seg på å hente innsikter fra hans åpenbaring, på å utnytte menneskeslektens økende kunnskap, på intelligent anvendelse av hans lære på menneskehetens liv og på å rådslå om spørsmålene som dukker opp.

26 I denne langsiktige kapasitetsbyggingsprosessen har bahá'í-samfunnet viet nesten et og et halvt tiår til å systematisere sin erfaring på undervisningsområdet, og har lært å åpne visse aktiviteter for flere og flere mennesker, og å opprettholde sin utvidelse og befestelse. Alle er velkomne til å komme i samfunnets varme favn og motta næring fra Bahá'u'lláhs livgivende budskap. Det finnes sannelig ingen større glede enn at en sjel i sin lengsel etter sannheten finner ly i Sakens faste borg og henter styrke fra Paktens forenende kraft. Men ethvert menneske og enhver gruppe av individer kan, uten hensyn til om de telles blant hans tilhengere eller ei, hente inspirasjon fra hans lære og dra nytte av slike perler av visdom og kunnskap som vil hjelpe dem til å takle utfordringene de møter. Faktisk vil den sivilisasjon som er så forlokkende for menneskeheten, ikke oppnås ved bahá'í-samfunnets innsats alene. Tallrike grupper og organisasjoner besjeles av verdenssolidaritetsens ånd, som er en indirekte manifestasjon av Bahá'u'lláhs forestilling om prinsippet om menneskehetens enhet, og de vil bidra til sivilisasjonen som er bestemt å skulle dukke frem av det nåværende samfunns tummel og kaos. Det bør være klart for alle at kapasiteten skapt i bahá'í-samfunnet gjennom suksessive globale planer i økende grad gjør det i stand til å bidra innenfor sivilisasjonsbyggingens mangfoldige og uensartede dimensjoner, der det åpnes for læring innenfor nye uutforskede områder.

27 I vårt ridván-budskap fra 2008 nevnte vi at samtidig som vennene fortsatte innsatsen på områdenivå, ville de finne seg trukket lenger og lenger inn i samfunnslivet rundt seg, og ville møte utfordringen med å skulle utvide den systematiske læringsprosessen de gjennomgår til å omfatte et bredere spekter av menneskenes målrettede bestrebelser. I samfunnslivet begynner det å tre frem et rikt mangfold i hvert område idet aktiviteter forbundet med felles gudsdyrkelse, med innslag av diskusjoner i hjemmets intime omgivelser, veves sammen med aktiviteter som byr på åndelig undervisning til alle medlemmer av befolkningen – voksne, ungdommer og barn. Den sosiale bevisstheten høynes på en naturlig måte når det for eksempel pågår mange livlige samtaler mellom foreldre om barnas håp og ønsker, og tjenesteprosjekter kommer i stand etter initiativ fra juniorungdom. Når de menneskelige ressursene i et område er tilstrekkelig rikelige og vekstmønsteret er fast etablert, kan bahá'í-samfunnet engasjere seg sterkere i samfunnet forøvrig, og må faktisk gjøre det. På dette avgjørende punkt i planens utvikling, da så mange områder nærmer

seg et slikt stadium, synes det å være på sin plass at vennene overalt gjør seg tanker om hva slags bidrag deres voksende, pulserende samfunn vil gi til storsamfunnets materielle og åndelige fremgang. I så henseende vil det vise seg å være fruktbart å tenke seg to aktivitetsområder som er innbyrdes forbundet og forsterker hverandre gjensidig: engasjement i sosial handling og deltagelse i storsamfunnets aktuelle diskurser.

28 Gjennom flere tiår har bahá'í-samfunnet høstet mye erfaring innenfor disse to innsatsområdene. Det finnes selvfølgelig ganske mange bahá'ier som deltar i sosial handling og offentlig diskurs som enkeltpersoner gjennom sine yrker. En del ikke-statlige organisasjoner som er inspirert av troens lære, og som virker på regionalt og nasjonalt plan, arbeider innenfor feltet for sosial og økonomisk utvikling for å bedre forholdene for sitt folk. Nasjonale åndelige råds organer bidrar via forskjellige kanaler for å fremme idéer som bidrar til offentlig velferd. På det internasjonale plan utfører organer som Det Internasjonale Bahá'í-samfunns FN-kontor en lignende funksjon. I den grad det er nødvendig og ønskelig, vil vennene som arbeider på samfunnets grasrotplan, dra nytte av denne erfaringen og kapasiteten mens de bestreber seg på å ta fatt på sakene i samfunnet rundt seg.

29 Sosial handling kan man best tenke på som et spektrum som spenner fra ganske uformelle bestrebelser av begrenset varighet, foretatt av enkeltpersoner eller små grupper av venner, til svært mangesidige og innfløkte programmer for sosial og økonomisk utvikling gjennomført av bahá'í-inspirerte organisasjoner. Uansett omfang og skala forsøker all sosial handling å anvende troens lære og prinsipper for å forbedre et eller annet aspekt av en befolknings sosiale eller økonomiske liv, så beskjedent det enn måtte være. Slike bestrebelser utmerker seg altså ved at deres erklærte formål er å fremme befolkningens materielle velvære, i tillegg til dens åndelige velferd. På menneskehetens horisont avtegner det seg nå en verdenssivilisasjon; at den må oppnå en dynamisk sammenheng mellom livets materielle og åndelige krav, står sentralt i bahá'í-troens lære. Dette idealet har åpenbart vidtrekkende følger for karakteren ved all sosial handling gjennomført av bahá'ier, uansett hvilket omfang og rekkevidde dens innflytelse måtte ha. Selv om forholdene vil variere fra land til land, og kanskje fra område til område, og utløse et mangfold av bestrebelser fra vennenes side, finnes det visse grunnbegreper som alle bør ha i tankene. Ett av

disse er at kunnskap har en sentral plass i sosial tilværelse. Videreføringen av uvitenhet er en svært alvorlig form for undertrykkelse; den forsterker de mange fordomsmurene som danner hindringer for gjennomføringen av menneskehetens enhet, som på en og samme tid er målet og funksjonsprinsippet i Bahá'u'lláhs åpenbaring. Tilgang til kunnskap er ethvert menneskes rettighet, og å delta i å utvikle, anvende og utbre den er et ansvar som alle må påta seg i det store foretagende å skulle bygge en fremgangsrik verdenssivilisasjon, enhver etter egne talenter og evner. Rettferdigheten krever at alle må delta. Skjønt sosial handling kan innebære å sørge for varer og tjenester i en eller annen form, må dens primære hensyn være å bygge evnen innenfor en gitt befolkning til å delta i å skape en bedre verden. Sosial forandring er ikke et prosjekt som én gruppe mennesker gjennomfører til fordel for en annen. Omfanget og kompleksiteten av sosial handling må stå i forhold til de menneskelige ressurser som er tilgjengelige i en landsby eller et nabolag til å videreføre den. En innsats begynner derfor best i beskjeden skala og vokser organisk etter hvert som kapasiteten innenfor befolkningen utvikles. Kapasiteten stiger selvsagt til nye nivåer i takt med at pådriverne for sosial forandring med økende effektivitet lærer å anvende elementer av Bahá'u'lláhs åpenbaring, sammen med vitenskapens innhold og metoder, på sin sosiale virkelighet. Denne virkeligheten må de bestrebe seg på å lese på en måte som stemmer overens med hans lære, idet de i sine medmennesker ser juveler av uvurderlig verdi og erkjenner virkningene av den todelte sammensmeltings- og oppløsningsprosessen på både hjerter og sinn, så vel som på sosiale strukturer.

30 Effektiv sosial handling tjener til å berike deltagelsen i samfunnsdiskursene, akkurat som innsiktene vunnet ved å delta i visse diskurser kan bidra til å klargjøre begrepene som former sosial handling. På områdenivå kan engasjement i offentlig diskurs strekke seg fra en handling så enkel som å ta bahá'í-idéer med i hverdagslig samtale til mer formelle aktiviteter som å utarbeide artikler og delta i sammenkomster viet emner av sosial interesse – klimaendring og miljø, styreform og menneskerettigheter, for å nevne noen få. Det medfører også meningsfylt omgang med interessegrupper og lokale organisasjoner i landsbyer og nabolag.

31 I denne sammenheng ser vi oss nødt til å komme med en advarsel: Det er viktig at alle innser at verdien av å delta i sosial

handling og offentlig diskurs ikke skal bedømmes ut fra evnen til å få innmeldinger. Selv om innsats på disse to aktivitetsområdene meget vel kan føre til en økning i bahá'í-samfunnets størrelse, gjennomføres de ikke med dette for øye. I så henseende er det helt nødvendig å være oppriktig. Videre bør man ta seg i vare for å overdrive bahá'í-erfaringen eller å rette utilbørlig oppmerksomhet mot nybegynnerbestrebelse, som programmet for åndelig styrking av juniorungdom, som med fordel kan få modnes i sitt eget tempo. Nøkkelordet i alle tilfeller er ydmykhet. Mens vennene formidler entusiasme om sine trosoppfatninger, bør de vokte seg for å fremstå med en triumferende seiersmine, som neppe passer seg dem imellom og langt mindre under andre omstendigheter.

32 Når vi gir dere en beskrivelse av disse nye mulighetene som nå åpner seg på områdenivå, ber vi dere ikke om å endre deres nåværende kurs på noen måte. Man bør heller ikke forestille seg at slike muligheter representerer en alternativ tjenestearena som konkurrerer med utvidelses- og befestelsesarbeidet om samfunnets begrensede ressurser og krefter. I året som kommer bør instituttprosessen og aktivitetsmønsteret som den leder til, fortsatt styrkes, og undervisning bør fortsatt være det som enhver troende først og fremst har i tankene. Man bør ikke søke å engasjere seg ytterligere i samfunnslivet for tidlig. Et slikt engasjement vil skride frem på en naturlig måte etter hvert som vennene i hvert område fortsetter å anvende planens anvisninger gjennom en prosess med handling, refleksjon, rådslagning og studium, med læring som et resultat. Engasjementet i storsamfunnets liv vil blomstre i takt med at bahá'í-samfunnets evne til å fremme sin egen vekst og bevare sin egen livskraft gradvis økes. Det vil oppnå sammenheng med innsatsen for å utvide og befeste samfunnet i den utstrekning det bygger på elementer i det begrepsmessige rammeverk som styrer den nåværende serien av globale planer. Og det vil bidra til å bevege befolkninger mot Bahá'u'lláhs visjon om en fremgangsrisk og fredelig verdenssivilisasjon i den grad det anvender disse elementene kreativt på nye læringsområder.

33 Kjære venner! Hvor ofte uttrykte vel ikke den elskede Mester håpet om at de troendes hjerter skulle strømme over av kjærlighet til hverandre, at de ikke ville tåle noen skillelinjer, men betrakte hele menneskeheten som én familie. "Se ingen fremmede," er hans

formaning, “se heller alle mennesker som venner, for kjærlighet og enhet blir vanskelig når dere fester blikket på det som er annerledes.” Alle utviklingene som ble gjennomgått på de foregående sider, er – dypest sett – kun et uttrykk for universell kjærlighet oppnådd ved Den hellige ånds kraft. For er det ikke kjærlighet til Gud som brenner bort alle fremmedgjøringens og splittelsens slør og knytter hjertene sammen i fullkommen enhet? Er det ikke hans kjærlighet som tilskynder dere ute på tjenestefeltet og setter dere i stand til å se evnen til å kjenne ham og tilbe ham i enhver sjel? Anspores dere ikke til dåd av kunnskapen om at hans manifestasjon med glede holdt ut et liv i lidelse av kjærlighet til menneskeheten? Se innenfor deres egne rekker, på deres kjære bahá’í-brødre og -søstre i Iran. Eksemplifiserer ikke de mot som er født av kjærlighet til Gud og ønsket om å tjene ham? Vitner ikke deres evne til å heve seg over den grusomste og bitreste forfølgelse om at millioner på millioner av undertrykte mennesker evner å reise seg og spille en avgjørende rolle i å bygge Guds rike på jord? Fortsett videre fremover, uten å la dere avskrekke av konfliktskapende sosiale konstruksjoner, og bring Bahá’u’lláhs budskap til ventende sjeler i hvert nabolag i byområder, i hvert tettsted på landsbygda, i hver utkant på kloden, idet dere tiltrekker dem til hans samfunn, Det Største Navns samfunn. Dere er aldri ute av våre tanker og bønner, og vi vil fortsette å bønnfalle den allmektige om å styrke dere med sin underfulle nåde.

Det Universelle Rettferdighetens Hus (sign.)

Notater...

Notater...

Notater...

Utgitt på norsk av Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'íer i Norge
Holmenkollvn. 26a, 0376 Oslo
nsanor@bahai.no
www.bahai.no

2011-168